
UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 00685743 7

PHILODEMI
ΠΕΡΙ ΠΑΡΡΗΣΙΑΣ
LIBELLUS

EDIDIT

ALEXANDER OLIVIERI

LIPSIAE IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI MCMXIV

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO

De papyro. I. *Papyri historia.* Bibliothecae Herculanensis papyrus numero 1471 insignita, anno 1808 a Francisco Casanova evoluta et designata est. A(cademici) H(erculanenses) [Scottius, Pessettius, Iavaro, Octavianus, alii] designationes cum textu contulerunt, quarum in margine inferiore „V. B.“ (i. e. visto buono) aut „s'incida“ (ut chalcotypus perficeretur) enotaverunt.

II. *Papyri descriptio.* Servatur papyrus divisa in unam et viginti tabulas ligneis formis vitroque inclusas, quae hoc ordine fragmenta et columnas huius editionis continent et hanc dimensionem habent[1]):

1ª fr. 1—2 cm 36×6,5 et 25×7;
2ª fr. 3 cm 36×7,5 et 36×7;
3ª fr. 4—7 cm 36,5×7 et 31×8;
4ª fr. 8—15 cm 39,5×7,5 et 30×7;
5ª fr. 16—24 cm 31×6,5 et 23,5×7;
6ª fr. 25—33 cm 32,5×6,5 et 36×7;
7ª fr. 34—43 cm 27×7 et 28,6×7;
8ª fr. 44—52 cm 28,5×7 et 29×7;
9ª fr. 53—65 cm 34×7 et 39,5×7;
10ª fr. 66—74 cm 34,5×7,5 et 18×7;
11ª fr. 75—77 cm 39,5×11 et 38,5×10;
12ª fr. 78—82 cm 41×11 et 37×10,5;
13ª fr. 83—88 cm 34,5×10,5 et 30×10;
17ª col. I—III cm 17,5×18,5;
18ª col. IV—IX cm 33,5×17;
19ª col. X—XV cm 32,3×17;
20ª col. XVI—XXI cm 32,8×17,7;
21ª col. XXII—XXIV et tit. cm 33×17.

1) Fragmenta in duo segmenta vel potius fasciolas disposita sunt.

Quod si tabulas addamus:

14^{am}, cm 23,5×10 et 29×7,5;

15^{am}, cm 40×10,5 et 38,5×10;

16^{am}, cm 37,3×10 et 35×8,

voluminis quantum nunc restat longitudo, si singulas partes contextas cogites, fit undecim metrorum et octoginta quinque centesimarum. Ceterorum autem metrorum rationes hae sunt: cum columnae quae exstant haud dubio, quoquo modo exstant, initio binis et in duas partes confractae et dissectae binis pariter lineis intermediis careant, et cum versuum numerus in parte superiore singularum columnarum ab 11 usque ad 17 lineas, in inferiore a 12 usque ad 15 perveniat, sine ulla dubitatione integrae columnae 33 circiter lineis constabant. Quapropter marginibus additis latitudo papyri erat unius et viginti centesimarum. Linearum versus 17—23 litteras (quarum ratio media 19) continent (cf. Bassi, *La sticometria nei papiri ercolanesi* p. 494 sqq. Riv. di Filolog. 37). Papyri plagulae inter se distant nonis fere centesimis.

III. *Scriptura.* Scriptura librarii valde obscura, neque tamen usquam compendiaria est; litterae nunquam inter se coniunctae omni ornamento carent.

IV. *Orthographia.* Librarius non semper probe et diligenter archetypum tradidisse videtur (cf. adn. crit.). Orthographiae genera qui de papyris herculanensibus recentissime egerunt summo amore summoque studio investigaverunt et collegerunt; haec autem discribam:

ει pro ῑ: μεικτὸν fr. 58, 7 (cf. Crönert, *M. g. h.* p. 29); ἐπ]ι̣ρρείπτων 87, 3; ἀκρειβοῦν Col. VII^b, 9; μειϲοῦϲαι X^b, 6—7; βελτείουϲ XX, 11;

ι pro ει: ἐπιτίνει fr. 7, 5 (cf. Crön. ib. 26); ἰρωνείαϲ 26, 9—10; ὠφελί[αϲ, -ν, 20, 4; 49, 5; XVII^b, 10—11 (cf. Crön. ib. 34);

ω pro ο: πώρρωθεν 32, 2;

ι mutum in textu recte adscriptum aliquando omittitur, raro perperam adicitur.

Assimilatione carent: cυνφέρει 1, 4; -ιν XXIV, 4; -ον 47, 2; X[b], 10—11; -οντοc XX[b], 8; cυνενπίπτουcιν 8, 7—8; ἐπενγελῶντα Append. J; cυνγ[ν]ώ[μ]ην 20, 6; -ηc XXII[b], 3; cυνπαθίαc 43, 7; cυνπαθῶ[c 79, 9—10; ἐνφανηcομένων 49, 3; κατενχειρεῖν 57, 12; cυνπεcεῖται 59, 7—8; cυνπαραληφθὲν 61, 12; cυνβαίνει 70, 8; -βήcεται 78, 5; -cεcθαι XV, 3—4; ἐνμένε[ι]ν XVIII, 7—8; ἔνμονον 70, 12; ἐνκαλουμένων 74, 6; ἐνπράκτωc 80, 10; μενψ[ίμοι]ροc II, 3; cυνκαταριθμοῦ[cιν VII, 6—7; cύνπαc XI[b], 4; cυνβου[λε]υτικὸν XIII[b], 3—4; πανπόλλωι XX[b], 1; cυνχυθέντεc XXI, 2;

κ ante λ emollitur: ἐγλαβόντεc 60, 10;

ζ pro c (cf. Crön. ib. 95): ζμίλιον XVII, 7;

οὐθὲν XV, 4; XVII, 11; XIX[b], 7 (cf. Crönert ib. 155).

V. *Interpunctio.* Librarius, ut et in aliis papyris animadvertere licet, interpungit ita, ut spatium unius fere litterae, interdum etiam paulo amplius vacuum relinquatur. More solito, interpunctionem paragrapho subter lineam in sinistra columnae parte posito indicavit. Capitis clausula eodem modo notata est; compluribus locis servatur diple et signum ⸓. Hoc autem animadvertendum est interpunctionem aliquando perperam positam esse.

VI. *Corrigendi genus.* Denique librarius si quando in littera vel litteris erravit emendationem supra lineam relegavit.

Papyri editiones. Columnae huius papyri et fragmenta 94 primum edita sunt a. 1835, 1843 in „Voluminum Herculanensium" tomo V, cuius est pars prior et altera. Itaque inedita manserunt 14 fragmenta, quorum designationes Academici iam confecerant quaeque litteris A—N indicaverant, et alia pauca (tabularum 14—16), quae sunt aut non magni aut nullius momenti (vide Appendicem). Editores Neapolitani textus restitutionem, interpretationem latinam, adnotationes exemplo chalcotypo addiderunt. Quid de hac editione sentiam breviter exponam. Editorum supplementa haud paucis locis minime contemnenda et reicienda sunt; apographum neapolitanum ipsi fere semper studiose sunt secuti, raro mutila-

verunt aut ad usum suum accommodaverunt. Sed commentaria eorundem virorum ad textum hunc valde difficilem, involutum, contortum et lacunosum intellegendum haud parvae sunt utilitati.

Qui postea vel Epicuri vel Metrodori reliquias accurate investigaverunt et collegerunt, Usenerus in primis (*Epicurea*, Lips., Teubn. 1887) et Körtius (*Metrodori Epicurei fragm.*, Lips., Teubn. 1890) et Crönertius (in *Hermae* tomo LVI, a. 1901), ex hac papyro fragmenta primum aut iterum in lucem dederunt, quae alterutrius nomen continerent, et, viri doctissimi, aut illorum textum perpolire studuerunt, aut ampliora in volumine legerunt. Crönertius autem in „Memoria graeca herculanensi" (Lips., Teubn. 1903) volumen magna ex parte se contulisse adfirmavit, cuius re vera nonnullas novas lectiones passim indicavit.

Cum autem hoc quoque volumen hic et alibi diffractum inde ab editione neapolitana pulvere se insinuante magis evanidum magisque dissectum compluribus locis restituere haud facile sit, diligentissime examinavi, patienter legi et rursus legi, minima litterarum vestigia inquisivi, at quae nullum praebeant sensum quaeque prorsus restitui non queant, omnino omittenda et repudianda putavi.

De voluminis ambitu. Cum ad stichometriam designandam has litteras inveniamus:

Tab. II fr. 8 (cf. Append.): $\overline{\text{H}}$
in marg. frustuli post fr. 15 (cf. Append.): $\overline{\text{I}}$
in marg. fr. 20, 6: $\overline{\text{Y}}$
in marg. Col. VII^b, 6: $\overline{\text{H}}$ }
in marg. Col. XIII^b, 7: $\overline{\Theta}$ } 6 col.
in marg. Col. XIX^b, 9: $\overline{\text{I}}$ } 6 col.
in marg. Col. XXIV^b, 9: $\overline{\text{K}}$ } 5 col.

hoc evidentissime patet repetitas esse litteras (Α—Ω), quae iam essent adhibitae. Cum autem descriptio stichometrica senas columnas et 200 στίχους habeat, totus libellus constabat stichis:

$$4800\,(200 \times 24\,[\mathsf{A}–\omega]) + 1800\,(200 \times 9\,[\mathsf{A}–\mathsf{I}]) + 163\,[\text{inter } \mathsf{I} \text{ et } \mathsf{K}] + 4\,[\mathsf{K}] = 6767.$$

Dom. Bassi (o. l.) qui singulari quadam patientia stichos in libello exstantes enumeravit, 2400 vel minus invenit; ego autem ex illis qui restitui possint, 1000 circiter aut paulo amplius enumeravi; ita ut *manibus teneamus ne sextam quidem partem totius operis.*

De libelli indole. In hoc volumine conscribendo, quantum ex laciniis eruere licet, id sibi praecipue proposuit Philodemus, ut doceret: a) mortales cuiusvis generis, fortunae, aetatis, variis erratis teneri et implicari, propterea que libere corrigi oportere; b) optima dicendi libertate philosophum vel sapientem tantum uti (1, 49, I etc.).

Quod si rerum materiem nobis traditam in conspectu habere, ut ita dicam, earumque rerum ordinem investigare et per summa capita definire cupiamus, ante omnia maioris momenti praecepta afferenda sunt, quae Philodemus sapientibus qui aliorum mores, iuvenum praesertim, emendare aggrediantur, in memoriam revocat.

A. Compluries adfirmat rationem quandam et diligentiam adhibendam esse, ut monitio acerbitate careat; nimis enim imprudenter se gerere praeceptorem qui acriter et cum fastu, tum conviciando et contumeliis et obiurgationibus (VII) vexando discipulum reprehendat; qui contra non iracunde nec magna vocis contentione sed leniter et benigne, hilariter et clementer discipulos castigent, magnae eisdem esse utilitati (6, 10, 11, 14, 23, 37, 38, 44, 61, 73, 85, 86, 87, VII, etc.). Interdum sapientem se iratum ostendere, quandoque eundem discipulos acrius obiurgare, sed raro et cum de peculiaribus erratis conqueratur (58). Plerumque enim nocere potius quam prodesse correctionem, quae cum asperitate et acerbitate sit coniuncta (37, 38, 52). At pro aspera et severa corrigendi ratione ironiam potius adhibendam esse, quae quidem delectet et leniter homines mordeat (26, 27). Per apophthegmata quoque facilius et amicius admonitionem accipi (VI). Neque assidue de eadem re arguendos

esse discipulos, neque de omnibus peccatis, neque de omni errore etiam fortuito (78, 79), neque palam et iis maxime praesentibus, quos non opus sit adesse, nec ridendo et iocando, sed commiserando (35, 79). Neque in aliud potius tempus post admissum erratum aut alio modo animadversionem et castigationem reiciendas esse (25), neque unquam ab admonitione esse desistendum, etiam si nihil per eam statim adsequi potuerit sapiens. Medicinae autem exemplo (cf. A. Olivieri, *Osservaz. sopra un' opera morale di Galeno*, Nap. 1909), ostendit Philodemus saepius contingere, ut monitus aliquoties contumax et reluctans tandem resipiscat et monitori obtemperet (63 sqq.). Illorum rationem probare non videtur aut circumscripte tantum, qui coram discipulis errata sua et aliorum fateri non dubitent (51, 53, 54, 81); ait interdum sapientem, ut monitio amice ac benevole accipiatur, per alium obiurgare (17), aut discipuli alicuius errata velut ab alio discipulo admissa vituperare (8, 9). Denique non mediocri in moribus corrigendis prudentia ac dexteritate opus esse (58, 72, 77), eoque magis, quod variam illorum quos moneamus indolem et naturam diligenter et bene et caute considerare oporteat (7, 10, 84, IV, V), cumque haud difficile sit in huiusmodi re decipi et falli (56). Quae omnia fere praecepta et quasi fundamenta libertatis dicendi vel corrigendi repetit Plutarchus in libello qui inscribitur „Quomodo adulator ab amico internoscatur“.

B. Difficultates et molestiae, amaritudines et calumniae quae opponuntur sapientibus qui aliorum vitia emendare conantur et variae et multiplices sunt (3, 18, 21, 39, 50, 70, 88, XV sqq.). Sunt enim quidam tam indocili et prava natura praediti, ut cuiusvis sapientis monita contemnant, cunctosque praeceptores a se repellant (18, 19, 30, 31, 59 sqq., XV sqq.). Sunt qui aures veritati omnino clausas habeant: in primis mulieres aetate provectae (XXI sq.), vel viri opibus et dignitate florentes, maxime reges (34, XXII sqq.), vel senes quippe qui animadversionem iniquo animo ferant (XXIV). Plerique autem nullo modo arbitrantur ea se pec-

casse quae obiciantur (XV sqq.). At sapiens contumeliis et maledictis a discipulo vexatus nullo modo de iis conqueritur, nulloque modo irascitur (2, 38, cf. XV).

C. O homines beneficiorum immemores! Benevole instituti, ad bonam frugem revocati (22), erroribus et vitiis purgati, cur nullam pro hisce meritis gratiam praeceptoribus habent, immo potius iniuriosius tractant (18, 21, 55)? Cum qui correctione indigent, omnem fidem monitori tribuere, cum eo tamquam amicorum optimo arcana animi vitia communicare, eique totos se committere, errores et animi infirmitates et ea omnia de quibus dubitant (47) omnino patefacere debeant (28, 39, 40, 41, 42).

D. Cum autem Philodemus statuerit blandam et lenem et comem et urbanam admonitionem (I sqq.) quasi quoddam fundamentum esse libertatis dicendi, cumque una adfirmaverit praeceptores sanandi peritissimos esse debere, hoc est manifestum sapientem modo indole neque aspera neque inurbana (I sqq.), auctoritate et doctrina[1]) praeditum (X sqq.), bonisque moribus ornatum (46), optime libertate dicendi uti posse (cf. 1). Quem enim eo aptiorem ad castigandos alios, etiam nobiles, etiam philosophiae studiosos (VIII sqq.)? Hoc posito, Epicureus noster falsi nominis sapientes, asperam et severam et continuam et acerbam paedagogorum rationem vituperat et repellit, qui a praeceptoribus philosophis longe distent (75 sqq.), cynicorum obiurgationes in omnes et omnia toto corde respuit (III), suae disciplinae sectatores, quod pravas discipulorum cupiditates libere et moderate reprehendant, multis laudibus commendat, ad coelum extollit (15, 20, 45).

Ut in aliis operibus[2]), Philodemus rerum materiem ex

---

1) rerum praesertim quae ad usum pertinent [cf. Galeni libellum π. ψυχῆς παθῶν κ. ἁμαρτημάτων].

2) περὶ σημείων καὶ σημειώσεων et aliud opus Pap. 1389 [cf. Susemihl, *Gesch. d. griech. Literatur in d. Alexandrinerzeit* II 276—277 n. 216. 217]; fortasse περὶ ὀργῆς [cf. ed. Wilke praef. p. XXVI sqq.]

Zenonis Sidonii[1]) Epicurei scholis depromptam κατ' ἐπιτομήν exposuit; quod et divisione libelli in capita[2]) facta[3]) (ut in collegio dictati) rursus confirmatur. Ceterum idem libertatem dicendi vel corrigendi et alibi commendavit[4]), et hunc libellum laudavit; peculiariter igitur eum adamasse videtur.[5]) Argumentum Plutarchus quoque saepius persecutus est, ut ex „Moralibus" patet.

Nonnullis locis consiliis optimis me adiuverunt Sudhaus, Mewaldt, Mutschmann, quibus gratias ago quam maximas.

A. OLIVIERI.

---

1) cf. Susemihl o. l. 261—264; Crönert, *Kolotes u. Menedemos* p. 175 sq. Nachträge; id., *Die Epikureer in Syrien,* Jahresb. des österr. archäol. Inst. Bd. IX, 149.

2) quae in editione subsignavi.

3) cf. Mutschmann, *Inhaltsangabe und Kapitelüberschrift im antiken Buch,* Hermes XLVI (1911) p. 95, 1.

4) cf. Philod. *de pietate* 147, 24 sqq.; *de ira* XXXV, 33; XXXVI, 10 sqq.; XXXIX, 16 sqq. Wilke, etc.

5) cf. *de ira* XXXVI, 11 sqq. W.: ἀ|ποδώcουcι φα[ντ]αcίαν | ὀ[ρ]γίλων, οἷc ἡ φυcικ[ὴ (sc. ὀργὴ) καθ]|ὰ προείπαμεν πρόcεc|τ[ι] μᾶλλον, ἢ παρρηcι|α[c]τικοὶ μᾶλλόν εἰcι, δι' | ἅ[c] αἰτίαc ἐν τῶι Περὶ ⟦π̇⟧|π[αρ]ρηcίαc λόγωι κατε|τάξαμεν. cf. fr. 58 huius editionis et Pap. 1082, 11, 1—7; v. Crönert, *Kolot. u. Mened.* 127 (adnot. 534).

Φ̣ΙΛΟ̣ΔΗΜΟ[Υ]
ΤΩΝ ΚΑΤ ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΕΞΕΙΡ
ΓΑϹ̣ΜΕΝΩΝ ΠΕΡΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΒΙ
ΩΝ̣ ΕΚ ΤΩΝ ΖΗΝΩΝΟ̣[Ϲ ϹΧΟ]Λ̣ΩΝ
[·]
Ο ΕϹΤΙ̣ Π̣ΕΡΙ Π̣ΑΡΡ[Η]ϹΙΑϹ

SIGNORUM EXPLICATIO

I. EDITIONIS[1]

<table>
<tr><td>—, ∼ paragraphus ad sinistram subter versus clausulam continentis initium posita
>, ∠ capitis clausula eodem modo notata
⊥ clausula vel capitis claus. eod. modo notata</td><td>a librario</td></tr>
<tr><td>* spatium unius fere litterae vacuum in pap. relictum
[ααα] litterae coniectura pro oblitteratis positae
⟦ααα⟧ litterae deletae
⟨ααα⟩ litterae additae
$\underline{\alpha\alpha\alpha}$ litterae incertae
α̣α̣α̣ litterae papyri mutilae sed non dubiae
. . . litterarum reliquiae aut incertae aut ambiguae aut minimae etc.</td><td>ab editore</td></tr>
</table>

II. NOTARUM

pap. = papyrus
dis[a] = designatio quae in papyrorum *Officina* servatur
dis[b] = designatio edita
A. H. = ed. neapolitana

---

1) Ubi nulla fit mentio, supplementa ex editione neapolitana repetita sunt.

fr. 1 ὑποπῖπτον γὰρ δὴ καὶ τό τινας μήτε cυναιcθάν̣εcθαι τὰc ἁμαρτίαc, μήθ᾽ ὃ cυνφέρει διαγινώc̣κειν, ἀπ[ιcτ]ε̣ῖν ποεῖ. * καθόλου̣ τ᾽ ἐπιπαρρηcιάζεται cοφὸc καὶ φιλόcοφοc ἀνήρ, ὅτι μὲν cτοχαζόμενοc εὐ̣[λ]ογία[[ι]]c ἔδε[ιξ]ε παγίωc

2 ὀργίλωc] οὐ̣ [διατίθετα]ι cοφὸc πρὸc τοὺc κ̣[ατ]αcκευαζομένουc· ἂν δὲ μὴ πρ]ὸ̣c τοῦτο χωρῆ⟨ι⟩, πῶc δὴ τολ]μήcου̣cιν ἕκαcτ]οι μὴ π[άνυ ἀν]έχεcθαι > τὴν παρρηcίαν; οἰκονομηθήcεcθαι δὲ καὶ τὸ δεῖν οἰ]κ̣εῖον ἐπ[. . .]υντων

3 εἴδωλον [ε]ὖ προcφέρωνται, * καὶ [περὶ τ]οῦ̣ μ[ηδέποτ᾽ ἀπογινώc[κειν μηδ]ὲ πάντα διαλαμβά[νειν ἐν τ]ῶι π]ροcφέρειν τὴν παρρη[cί-

---

fr. 1, 2—3 CYN|AICΘAICECΘAI dis[a b] CYN|AỊCΘ̣AI.ECΘAI pap. 5 ATI...CIN C̲ C̲ OM dis[a] A.I..CιN..ƆM.. dis[b] (ἄ[ξ]ι[ον] cυ̣γ[γν]ώ̣μ[ηc A.H.) AΠ[...]CIN ΠOEI pap. ἀπ[ιcτ]ε̣ῖν ποεῖ supplevi 9 correxi et supplevi

fr. 2, 1—2, 4, 5 (δὴ), 6 (π[άνυ), 9 supplevi 4 sc. ad iram

fr. 3, 1—4, 5—6 (παρρη[cί|α]ν), 8 supplevi 4 ΠANTE pap.

α]ν εἰ̣ρ̣ήκαμέν π̣ο̣υ, καὶ πε- ρ]ὶ τῆc ἀδοξίαc τῆ̣c̣ παρὰ τοῖc] π̣ο̣[λ]λ̣οῖc κα[ὶ] π̣ερὶ τοῦ τῶν ο̣ἰκείων ἀ[πο]c̣παc- μοῦ

4 καὶ τὴν [μὲν διά- πτω̣c̣ιν, ἐν μηδενὶ τιθέ- μεν[ο]c, ἐν μεγά[λ]ω[ι] δὲ τὴν ἐ̣[πιτυ]χίαν. * [οἵ] δ' ε̣ὐ- ἐργετ̣[ή]c̣αντεc̣ ἀπ̣[ὸ c]ε̣βαc- μοῦ τὸ[ν] cοφὸν εὐγε̣ν̣[εί- αc δ[.]..[...]νεc.[...] ὥc- τε πῶc ἀπ̣οcτήc[ονται] τῆc τούτων cωτηρ[ίαc ....] μὴ καὶ Ἐπ̣ί̣κουροc c[

5 ταῖ]c π[επαρρη- c̣ιαcμένα̣ιc τῶν ἀνδ[ρ]ῶν φω̣ν̣αῖc ἐνθουcιάζον- τε[c]. ἔξεcτι δ' ἐκ τῶ[ν] εἰρη- μ[έ]ν̣[ω]ν ἀν[αιρε]ῖcθα⟨ι⟩ καὶ τὸ πῶc ἔχει[ν] δεῖ πρὸc παρρη- cίαν τὸ[ν cφοδρ]ῶc ἀ̣ν̣τέ- χο̣[ν]τα π̣αρρηcίαι. *

---

fr. 3, 6 ЄΙ⁄ᴧ.ΚΑ..Ν dis[a] ЄΙΜΧΑ/ ЄΝ pap.

fr. 4, 1, 4, 5 (ἀπ̣[ὸ c]ε̣βαc-), 6 (εὐγε̣ν̣[εί-), 8 supplevi 7 Δ[.]ΓΓ, ΝЄϹϹ pap.

fr. 5 (magna pars huius fr. hodie deleta est in pap.) — 1 ταῖ]c supplevi 1—4 (ἐνθουcιάζον|τε[c]) docet Philodemus, ut vid., viros sapientes, qui adversus hominum vitia libertate utantur, veluti numine afflatos habendos esse (A. H.) 2 -c̣ιαcμένο̣ιc pap., corr. A. H. 5 ΑΝ[...]ΙϹΘΑ dis.[a b], deest in pap., supplevi 7 ..Ο.....ᴼΙϹ Ν dis.[a] ΤΟ̣[pap. [τ]ὸ[ν ἐν πολλ]οῖc ἀ[ντέ- A. H.; τὸ[ν cφοδρ]ῶc ἀ̣ν̣[τέ- supplevi

6 τῶ̣ι] μὲ̣ν ἁ̣μαρτή[ϲαντι παρρηϲιάϲ[ε]ται, τῶι δὲ κα̣ὶ [πικρ]ότητας ἀποδιδόντι̣. διὸ κ̣αὶ Ἐπί̣κ̣ο̣υρος, Λε[οντ]έ̣ωϲ διὰ Πυθοκλέα πίϲ[τιν] θεῶ[ν] ο̣ὐ̣ παρέν̣το[ϲ,] Πυθοκλεῖ μὲν [ἐ]π̣ι̣τ̣ιμᾶι μετ̣ρίωϲ, πρὸϲ δὲ ⟨αὐ⟩τὸν γράφει [τ]ὴ̣ν̣ λα̣μπρὰν καλουμέ̣ν̣ην ἐ̣πι̣ϲ̣[τολ]ήν, λ̣α̣β̣ὼ̣[ν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ] Πυ̣θ̣[οκλ...

7 πρὸϲ δὲ τοὺϲ μᾶλλον τῶν ἁπαλῶν ἰϲχυροὺϲ κα̣ὶ τοὺϲ πλεῖόν τι τ]ῆϲ ἐπιϲτάϲεωϲ δεομένουϲ ἐ̣πιτίνει, πρὸϲ δὲ τοὺϲ ἰϲχυροὺϲ καὶ μόλιϲ, ἂν ἐγκραυγαϲθῶϲ[ι], μεταθηϲομένουϲ καὶ τῶι ϲκ̣λ̣ηρῶι χρήϲεται τῆϲ παρρηϲίαϲ εἴδει· * καὶ γὰρ

---

fr. 6, 1, 2 (ἁ̣μαρτή[ϲαντι), 3, 6, 7, 9 (excepto [τ]ὴ̣ν̣), 11 (ἀρχὴν), 12 supplevi 5, 8 suppl. Crönert 6 ΠΥϹ vid. et Crönert πίϲ[τιν correxi 9 ΔΟΞΟΝ Crönert, Μ[ῦ]ν Usener
fr. 7, 7 supplevi μ]ε[μν]ηϲομένουϲ A. H.

---

fr. 6, 5 Usener o. l. 148, 12; 346, 15; Crönert, *Mus. Rhen.* LVI, 621 cf. εἰ γὰρ καὶ Λεον[τεὺϲ (ita scripsi, -τιον Usen.) π]ρὸϲ Ἐπίκ[ουρον] εὐφήμωϲ π[ερὶ θε]οῦ κα[ὶ π]ρεπόντω[ϲ] διελήλυθ[εν] Philod. V. H.² I 119, Usener o. l. 147, 10 sqq. 8 sqq. ...δεῖ δὲ μηδέτερον παθεῖν, ἀλλ' ὥϲπερ ἄλλῳ τινὶ καὶ τῇ παρρηϲίᾳ τὸ καλὸν ἐκ τοῦ μετρίου λαβεῖν Plutarch. *Quomodo adul.* etc. 25 [66 D]; παρρηϲιάζεϲθαι....μετρίωϲ ib. 22 [66 F], etc.

8 διὰ καινὸν τὸ π[ρό]cωπ̣[ο]ν ὧι προcπέπονθ[ε καὶ] τούτου̣ παρεφάπ[τ]ε[ται πρ]οcχαρακτηρικῶc· τ̣[ι]ν̣[ὲc γὰ]ρ ἥδιον καὶ ῥᾶ⟨ι⟩ον ἀγν̣ο⟨ο⟩ύντων θεραπεύονται [τ]ῶν καθηγουμέν[ων ἐφ' ο]ἷc cυνεμπίπτουcιν εἰc ἃ ποιοῦcι[ν. >ἔcτιν δ' ὅτε φήcε[ι] λέγειν τ̣[ι]νὰc τῶν φίλων καὶ δι[ακελεύεται φυλ[

9 καθ]όλου̣ [δ' ἁμαρτημάτων ἐκείνων τ[ά]δε καὶ τάδ[ε] καὶ ἅπ̣ε̣[ρ ὁ] Ἐπίκουροc Λεοντίου π̣υ̣νθά[ν]εται πρ̣[οcυ]ποcτήcεται πρὸc Κολ̣ώτην. >ἐπεὶ καὶ μετάξει ποτ' ἐφ' ἑαυτὸν ὁ cοφόc θ' ἁμάρτημ' ἄν̣ετον ἐν τ[ῆι] νεότητ̣ι̣ γ̣ε[γ]ονέ̣[ν]αι

10 τὰ πολλὰ μὲν >δια̣φι̣[λ]ο̣τ̣εχ̣ν[ή]cει τοιούτ̣ω̣[ι

fr. 8, 1—8 supplevi 1 ΔΙ..Ι ΚΟΙΝΟΝ dis[a] ΔΙϽ ΚΟΙΝΟΝ pap. διὰ καινὸν dubitanter scripsi
fr. 9, 1—3, 4 (πρ[οcυ]ποc-) supplevi 4 π[υν]θά[νε]ται Usener 8 [ἄφ]ε[τ]ον A. H. 9 supplevi
fr. 10, 2—3 (τρόπω[ι]), 4, 6 (⟨ἐὰν⟩), 7 (οὐ) supplevi

fr. 8, 9; 9 cf. Plutarch. o. l. 31 [70 E]): ἔνιοι δὲ κομψότερον, ἄλλουc ψέγοντεc, ἐπιcτρέφουcι τοὺc cυνήθειc· κατηγοροῦcι γὰρ ἑτέρων ἃ πράττονταc ἐκείνουc ἴcαcιν. 9, 2 Usener o. l. 144, 30
fr. 10, 2 cf. Plutarch. o. l. 36 [74 D] περὶ τὴν παρρηcίαν φιλοτεχνεῖν.

τρόπῳ[ι. οὐ μ]ὴν ἀλλά πο-
τε καὶ ά[πλ]ῶc πọήcεται
τὴν παρ[ρη]ςίαν, παρακιν-
δυνευτέ[ον ε]ἶναι νομίζων, ⟨ἐὰν⟩
ἄλλως μὴ ὑπ[α]κούωcι[ν. οὐ
\> μέντοι [γ]ε τοὺc [ὑπε]ρβạλλόν-
τῳς ἰcχυροὺc καὶ φύcẹι κ[αὶ
διὰ προκοπὴν πα[ν]τị θυ-
μῶι [κ]αὶ

11 μậ[λ-
λ[ο]ν εὐφραίνειν κ̣[αὶ] τ[ῆι
ἐπ̣[ιζ]ητηcομένηι [π]ερὶ αὐ-
τοὺc ἐπαγρυπνήcει· * [μ]ε-
τὰ δὲ ταῦτα κ̣αὶ τὰ πα[ρ]α̣-
κολ̣ουθοῦντα καὶ cυναγ̣[α-
φθηcόμενα δύcκολα τοι-
ούτ̣οιc̣ οὖc̣ιν ἐκθήcει πά-
λιν

12 κα[ὶ οὕτω φανε-
ρ̣ὸν π̣οιήcει τοῦτο τῶι τυγ-
χάν]οντι τῆc π̣α̣ρρηcίαc·
ἂν δ]ὲ μή, τὸ πο[νεῖ]ν οὐδ̣ὲν
ἀνύcει πλέον, ἔτι δ' ἀθυ-
μώcẹι, καὶ μὴ διὰ π[α]ν̣τὸc
ἀοργήτῳc̣ π̣οήcεται τοὺ[c
λόγουc.

---

fr. 10, 4 ⊢...ΥC dis.[a] ⊬...ΥC pap. ά[πλ]ῶc vel ἄ[λλ]ωc supplendum

fr. 11, 1—2 (μậ[λ]|λ̣[ο]ν), 3 (ἐπ̣[ιζ]ητηcομένηι) supplevi

fr. 12, 1 (οὕτω φανε]|ρ̣όν), 4 supplevi 1—2 cf. fr. 13, 5—7

13 καθόλου δ' ἐπὶ τọύṭ[ωι βλα⟨ϲ⟩φ[ημοῦντ]ọϲ ἐκẹị̣νọυ μέμψεται, [τοὔναν]τίον δ' ἐπὶ ταῖϲ ἐ[ρεθιζούϲαιϲ τ]ọ̀ν νουθετούμενον λύμαιϲ καὶ φανερὸν κἀκείνωι π̣[οήϲει τ[ο]ῦτọ· ϲὐνβαίνει γὰρ τὴν διάνοιαν ἀποϲτρέφεϲθạι μέν, ὡϲ οὐχ ὑγιᾶ] λέγοντοϲ [το]ῦ ἀντ[ι|λέγοντοϲ

14 ὥϲτε τῆι πρὸϲ τ[ὸ ϲφοδρ]ὸ[ν ποιότη[τ]ι κεχρῆϲθαị, [ἐν ἧι δ' οὐκ ἔϲτι τὴν ἰδιότη[τ]α καὶ τῶν φιλοφρόνων [.]φανων. ὅταν μὴ⟨ν⟩ παρελπίζη⟨ι⟩ τινὰϲ ἢ ϲφόδρα μεγάλῳϲ τὸν ἴδιον ἐμφαίνη⟨ι⟩ δυϲχεραϲμόν, οὐκ ἐπιλήϲεται ṭοῦ φιλτάτου λέγω⟨ν⟩ καὶ γλυκυτ]ά[του] καὶ τῶν ὁμοίῳν καὶ

15 καὶ δ[ιὰ τί παụϲαμένṿῳν ἐπὶ τọ[ὺ]ϲ ὑμ.[. .]ϲ μεṭ[α]βήϲεται καὶ τού[τοιϲ] δὲ π̣ῶϲ αὐτοῦ τὴν ᾀ[νακ]άκχ̣εϲιν ἐṿηνο-

---

fr. 13, 1—2, 4 (ἐ[ρεθιζούϲαιϲ), 10 supplevi

fr. 14, 1, 2 ([ἐν ἧι), 9 supplevi   2 ἐν ἧι] vel ἐν οἷϲ   4 ΦΙΛΟΦΡΟΝΩΝ Ϲ (litt. subs. canc. sep.) dis.[a] [ἀ]φα|νίζειν corrigendum?   5 μὴ⟨ν⟩ correxi, estne οὖν scribendum?

fr. 15, 3 ΥΜΙ[. .]Ϲ pap. ὕμṿ[ου]ϲ?

χότ̣[αϲ] ἐ̣π̣ιδείξει; ϲ̣υ̣νελ[όντι δ’ εἰπεῖν οὕ̣τ̣ω̣ παρρηϲίαι ⟨χρήϲεται⟩ ϲοφὸϲ ἀνὴρ πρὸϲ τοὺϲ φίλουϲ ὡϲ Ἐπίκο̣υροϲ καὶ Μητρό̣δω[ροϲ

16 μηδὲ τότε δακνώμεθα μόνον, ἀλλὰ μέχρ̣ι ἂν καθαρεύονταϲ ἐπιδείξωμεν αὐτο[ύϲ]· * πείθειν δὲ καὶ διὰ τῶν̣ [ἔργ]ων, ἀλλὰ μὴ μόνον δ̣[ιὰ το]ῦ λέ[γει]ν, ὅτι τὴν παρρ[ηϲίαν ϲπα]νίωϲ ἐνηνόχαϲι

17 χρωμένου καὶ [. . . . .].ι τικηι καθόλου πάντων. κἂν δ̣ι’ ἄλλων [ἔτι μ]ᾶλλο̣[ν ἡ παρρηϲία γένηται, μὴ νοε̣[ῖν τι]ν’ οὕτω ἡ[ιρ]ῆϲθαι χάριν δι[α]βολῆϲ [ἡ]μ̣ῶν, > ἀλλὰ

18 ὦ παῖ, καθάπερ τρο[φ]ὴν ἀλλοτρ̣ιοῦϲαν ἔ[κ]πτ̣[υε

---

fr. 15, 6—7 ἐ̣π̣ιδείξει — εἰπεῖν vidit iam Crönert 8 supplevi; an παρρηϲι⟨άζε-|τ⟩αι scribendum?
fr. 17, 1 ⌴ pap. 3 ([ἔτι), 5—6 supplevi
fr. 18, 1—3 inducit Philod. praeceptorem discipulo suadentem ut perversas doctrinas repudiet, quibus antea imbutus erat 10 ϲκώπτειν supplevi

---

fr. 15, 6 Usener o. l. 131, 13; Crönert o. l. 622 — Metrodori XXIV (p. 556) Koerte.

ἀταράχωϲ. * ἐὰν δὲ μηδ' ἀγαπῶϲι, πάϲηϲ τετευχότεϲ τροφ[ῆϲ ἰδί]αϲ καὶ βοηθείαϲ, ἕωϲ δυνατὸν ἦν, ἀλλ[ὰ] καὶ βλαϲφημεῖν καὶ λυμαίνεϲθαι τὸν ϲ[ο]φὸν [τὸν] ὑφ' αὑτοῖϲ π[ει]ρῶνται [καὶ κ]ωμω<ι>δοῦντ[εϲ ϲκώπτειν

19 τοῦτ' ἐϲτιν, λέγεϲθαι] πα[ρ'] ἡμῶν δεῖ, μ[ονίμου καὶ ἀκινήτου καὶ τ[ὴν φύϲ[ι]ν ὥϲπερ κυνίδ[ιον τοῖϲ εἴκουϲιν ἀγνώ[μονοϲ·

εἰ μὴ καὶ πονηροῦ π[οτε φαντaϲίαν, ἐ[ὰ]ν εὐτυχῆ[ι, δείξοντοϲ, * ἔτι δ' εὐεπί[φο]ρον αὑτὸν παραϲχήϲοντοϲ ἄλλοιϲ τὸ τὸν πολεμοῦντα μ[ὲν ἀμύ]νεϲθαι, * καὶ

20 φωναῖ[ϲ μετρίαιϲ θεραπ]εύων, διὰ δὲ τὴ[ν προθυμία]ν αὐτῶν καὶ τήν, [εἴ γ' ἐδυνήθηϲαν, ὠφελίαν ἡμῶν, ἔτι δὲ τὴ[ν] μεριζο-

---

fr. 19 describit, ut vid., Philod. indocilem et pessimam illorum indolem qui cuiusvis sapientis monita contemnunt (A. H.) 1 ([τοῦτ' ἐϲτιν), 2 (μ[ονίμου), 4—8 supplevi
fr. 20, 1—3 supplevi 2 θεραπ]εύων vel νουθετ]εύων

---

fr. 20, 5 Usener o. l. 97, 10 (cf. O. Voss, *De Heraclidis Pontici vita et scrip.* 61, Rostochii 1896)

Y μένην cυνγ[ν]ώ[μ]ην ἐν ο̣ἷc δ̣ιέπεcον, ὥc ἔν τ̣ε τοῖc > πρὸc Δημόκριτον ἵcταται διὰ τέλ̣ουc ὁ Ἐπίκουροc κ[αὶ πρὸc] Ἡ̣ρακλείδην ἐν̣

21 ἕνεκα τῆc [εἰc τοὐναντίον μεταγ[ωγῆc, ὡc τοῦτ᾽ αὐτὸ μόνον [ἀπεργαζομένου. τὸ δὲ πῶc ἐκεῖνοc ἕξ[ει] ζωῆc, οὐδὲν πονε̣[ῖ,] καὶ [. . .]νουντοc τηιδε [. .]ο[. . .]α̣ι cπανίωc τε πάνυ χρ[ῆτ]α̣ι· καὶ πάcηc ἀπο̣cτρ[ο]φῆc περιγεγραμμένηc καὶ κατάρα⟨c κα⟩ὶ λοιδορίαc ἁπάc[ηc] καὶ δ[ι᾽] ἀ̣πο[ν]οίαc

22 με[ταθ]ήc̣[ει το]c̣ού-τουc, [τῆc] τῶν ἰδιωμάτων αὐτ̣[ῶν ε]ὐ̣θηνήcεωc οἰκονομ̣ο̣υ̣μένηc πρὸc ταῖc ἄλλα̣ι̣c, ἃc ὅ τε καιρὸc [κ]αὶ τὰ ⟨ἕτερα⟩

---

fr. 21, 1—3, 5 supplevi 11 supplevi

fr. 22 hoc Philod. demonstrare vid., sapientem, si magna dexteritate ac prudentia utatur, discipulorum indole facile immutata, ipsas animi qualitates e vitiosis bonas facere; atque hoc praeclarum commodum aliis addere honoribus, quos illis afferant tempus et similia (cf. A. H.) 1—2 το]c̣ού|τουc, [τῆc] supplevi 3 .ΙΘΗΝΗCΕϢC pap. 4 ΠΡϢΤΑΙC pap., πρὸc ταῖc correxi 5—9 supplevi

---

fr. 20, 7 Crönert o. l. 622

πα]ραπ[λήcια] δίḍωcιν α[ὐτοῖc, τι-
μαῖc. ἀγάγοι δ' ἂν ἴcωc πο̣-
τ̣[ὲ] ὁ cο[φ]όc, ἂν ἦ[ι] cπανιωτά-
τη], πα[ρρ]ηcίαν

23 cφάλματα προφέρων με-
τ]ὰ γέλωτοc ἢ τῆc κάκ[ι-
ο]ν περιπατούcηc cο[βαρό-
τ]ητοc καὶ κακ̣ὰ [ἄ]λλα, τοὺc
νουθετουμένọ[υc] κα[ὶ] θερ]ạ-
πεύει καὶ τὰc . . . .
. . . .
. . . .
. . . . καὶ
πρὸc ὃν̣ ἔτ[υ]χε γινώ̣[cκων καὶ
ἐφ' ὧν ἔτυχεν, καὶ τῷ̣[ν πονη-
ρῶ̣ν οὐ cτοχάζεται.

24 καί ποτε μετ]ὰ τ̣ῶν ἄλλων
. . . .]οc ὁμιλήcαc, ἀπέφε-
ρε πολι]ὰν τὴν κεφαλήν, φή-
cαc ὡc] „ọὐḍ' ἂν αὐτὸc εἶπεν
πρὸc] ἄλλον“ . . . .
. . . .
. . . .
. . . . 'Αλεξάνδρου

fr. 23 magna pars huius fr. deest hodie in pap. 1 ([cφάλματα προφέρων), 2 (κάκ[ι-) — 3 supplevi 2 TOIC ex diss. τῆc correxi
fr. 24, 1 supplevi 2 Μητρόδωρ]οc supplendum? 3 (πο-λι]ὰν), 5 supplevi 4 αὐτὸc sc. Epicurus?

fr. 24, 8 Demetrii Poliorcetae exemplum vid. A. H., de quo cf. Plutarch. *Apophthegm. regum et imperat.* II p. 31 (ed. Bernard.) [183 B, C] 'Αποcτάντων δὲ τῶν 'Αθηναίων — ἐπιδίδωμι μεδίμνουc.

π]υ̣νθα̣νόμενοι πότερο]ν ἑλληνικῶc̣ αὐτὸν ἢ βαρ]βαρικῶc προcαγ̣ορευτέον, κα]ὶ μυρί[ο]ιc ἄλλοιc

25 οὐ̣δ̣᾿ ε̣ἰc καιρ̣ὸν ἐνχρονί̣ζειν ἐπιζη[τ]οῦμεν οὐδὲ κα̣τ̣᾿ ἄ̣λ̣λον τρ̣όπον, καὶ τοῦ πῶc διὰ παρρηcίαc ἐπιτενο̣ῦμεν τὴν πρὸc αὐτοὺc εὔνοιαν τῶν κατ[αcκε]υ̣αζομ̣[έ]νων παρ᾿ αὐτὸ τὸ πεπαρ̣ρηcιάcθα̣ι̣. * [χα]λεπὸν μ̣ὲν εἶναι το[ῦτο] διε[cάφ[η]c̣εν εἰ γε[. .]αιτο

26 ὡcπερε̣[ὶ θεωρ̣ῶ̣ν παιδεύοντα, τοὺc ἐν τῶι κόcμωι πάνταc cτυγήcει. τιθῶμεν δὲ πρὸ ὀμμάτων καὶ τὴν διαφορὰν ἣν ἔχει κηδεμονικὴ νο̣υθέτηcιc ⟦ἀρ⟧ ἀ̣ρ̣ε̣c̣κούcη]c̣ μέν, ἐπιει[κ]ῶc δὲ δ]ακ̣ν̣ο̣ύcηc ἅπανταc ⟨ε⟩ἰρωνείαc. κ̣αὶ δὴ γὰρ ὑ̣π̣ὸ ταύ-

fr. 24, 9 c]υνε[ρχ]όμενοι A. H. 10, 12 (-τέον κα]ὶ) supplevi
fr. 25, 5 THC pap. τὴν corr. iam A. H. 9—10 διε[cά-]|φ[η]c̣εν supplevi, fortasse est Zeno
fr. 26, 7 αρ dittographia

fr. 26, 6 λόγῳ δήκτῃ καὶ παρρησίᾳ κηδεμονικῇ καθαπτόμενος Plutarch. *Quom. adul.* etc. 11 [55 B].

της ἔ[ν]ιοι δελεα[ζό]ṃενοι τὴν νουθέτηcιν ἡδέωc ἀναδέ|χονται.]

27 τὸν θυμὸν] ἐν [τῆι παρ]ρηcί[αι μὲν οὐκ ἀπεc[τρα]μμέṿον ἐμφαίνουc[ι]ν. πολλάκιc δὲ τὸ μ[. . .]cε καὶ οὐ [τ]ῆṿ ἐ[π]ί coι διαλέ[γουc]ịν τ[ε]θ̣α̣ρρηκότωc ἐπιφώṿ[η]cιν· „εἶτ̣' ọἶμαι κατὰ λόγον“. * ὡc παρὰ τοιούτων, ὁπόταν ἀκούc]ω̣cιν, [ἤ]κουcιṿ ἅτεροι καὶ

28 κἂν π[ε]ριδεικνύωμεν ἐπιλογιcτικῶc, ὅτι πολλῶν καὶ καλῶν ἐκ φιλίαc περιγινομένων οὐδέν ἐcτι τηλικοῦτον ὡc τọ ἔχει⟨ν⟩, ὧι τὰ[ˊγ]κάρδ[ι]ạ ṭιc ἐρεῖ καὶ λ[έγ]οντοc ἀκούcεται. cφόδ[ρ]α γὰρ ἡ φύcιc ὀρέγεται πρ[ό]c τιναc ἐκκαλύπτειν ἃ [ν]οεῖ. λοιπọṿ δὲ

fr. 26, 12 supplevi
fr. 27 Si leniter per blandam ironiam admoneantur discipuli, adfirmat Phil. eos non modo intelligere sapientem minime a se alienatum esse, verum quoque haud amplius audere illi confidenter atque arroganter respondere; immo potius suos agnoscentes errores longe alios fieri atque immutari (A. H.)
1, 5 supplevi 5 M≣≣◡CE dis.ª M. . .CE pap. μ[îc]ọ⟨c μειοῦcιν πρόc⟩ cε supplendum?
fr. 28, 1, 6, 10 supplevi 9 δὲ] AC pap.

fr. 28 cf. Cic. *de amicitia* c. 6 „Quid dulcius quam habere — communicansque leviores“

29 καταρχώμεθα cή[με]ρόν που καὶ α̣[ὐ]τὰc τ[ιθῶμ]εν εἰc ἐκε[ί]ν̣ου τὴν [αἴcθ]ηcιν· ὃ κα[ὶ] τῶν κω[μω⟨ι⟩δ]ο̣γρ̣[άφων ἐμιμή[c]αντό τινεc εἰcαγα[γ]όντεc πρεcβύτ[αc], μ̣[ὴ καλ̣ῶc μὲν ἀποθ[νή]⟨ι⟩cκονταc, ἐλεοῦνταc δὲ τοὺc υἱο̣ὺ̣c̣ [αὐτῶ]ν̣ γηράc[κονταc.

30 ἀλλ᾽ ἧττον ἐπ̣ιcτρέφε̣[ται] τῆc ἑαυτοῦ βλ]άβηc ὅ̣ τε προcδεόμενοc ἔτι πάνυ τῶν ἔξωθεν καὶ ⟨πᾶc⟩ τιc ἀπὸ τῆc διαθ̣έ[c]εωc, ἀ[κε]ίοιc, τῶι μὲν ἀν[τ]ιταττ̣όμενοc, τὸ δὲ καταποδ[ί]ζων, ἅτε προcὸ̣ν̣ ὀδ̣υ[ν]ηρ̣όν. ἄχθεται δὲ τά τ̣ε ἄλλα καὶ ἐπὶ ταῖc ¦ [ἐπιτιμήcεcιν ἀλγεῖ.

31 τῶν] νέων ο̣[ἱ μὲν διερεθίζονται, ὅταν μέ̣[λ]λω[cιν ἐπιτιμᾶcθαι. κἂν] ἀ̣χα[ι]ῶι περι[βλη]θῶcι, τούτου μὲν οὖ[ν] ἐπι-

---

fr. 29 huius fragm. multa hodie desunt in pap. 2 α̣[ὐ]τὰc sc. λύπαc; hic secundum Epicureorum placita dolorum tolerantiam, mortis contemptum suadere videtur Philod. (A. H.) 2, 3 (αἴcθ]η|cιν), 4 supplevi

fr. 30 et huius fragm. pauca tantum hodie exstant in pap. 5, 9, 10 supplevi 8 OTЄ pap. ἅτε scripsi

fr. 31, 1—3, 9 (διαγε̣[νό|μ]ε̣[νοί) supplevi 4 AXA dis.[a] \XA pap. Ἀχα[ι]ῶι(?) sc. Graeco pallio induti A. H.

ϲτ]ρεφόμενοι, τὸ λ̣ε̣γόμε- νον διὰ̣ [τῆϲ] π̣αρ[ρηϲία]ϲ δυϲχερῶ̣[ϲ προϲδέχονται, καὶ ἐπὶ τ̣[ού]τωι διαγε̣[νό- μ]ε̣[νοί τιν]εϲ οὐκ ἔϲ̣θ' ὅ- πωϲ [καθηγη]τοῦ ἀκ[ούειν κατ' εὔνο̣ι̣αν τολ[μῶϲιν.

32 τινὲϲ δὲ λ]α̣βόντεϲ τὴν ἀρχὴν πάνυ] πόρρωθεν, ἔδο̣[ξαν ἐλθεῖ]ν̣ ἐπὶ τήν, εἴ ποτε γέ̣νοιτο̣, [ν]ουθέτηϲιν, ὥϲ ἄλλ̣ο̣ι [αἰ]φνίδιοι, καὶ π[α- ρὰ] προϲ[δοκία]ν π[άν]τ̣α ἰᾶ̣[ϲ- θαι δ]εδ[οκήκ]αϲι. τ̣ὸ δ' ἅπ[α- ϲι δε]δοκ̣[ημέ]νον, ὥϲ ὠφε- λήϲ]ετα̣[ι τὸ] κνίϲμα δε[νοτε̣ θ̣[.....]ν̣εται καὶ κα- θ̣ί̣ϲτηϲι [τὴ]ν προκατ[

33 καὶ μηδὲ τὴν ἐ- λ]αχί[ϲτ]ην ε[ἰπ]εῖν αὐτοῦ παρὰ [τ]οῦτο [π]ρο⟦ϲ⟧κοπὴν καὶ καταγν̣[ο]ε̣ῖν, μηδὲ καθ' ἕκ[αϲτον] τῶν.εγο̣[των [δι]καίων· ἀλλ' ἔφη, κ[όϲ- μον ἐπ' ἄλ[λω]ν καὶ ϲὺν αὐ- τῶ]ι [δὲ τ]ὸ καλὸν

---

fr. 31, 11 καθηγη]τοῦ supplevi υ...ΙΩΤΟΥ dis.[a] ....Ο̣Υ̣ pap.

fr. 32 τινὲϲ sc. sapientes 1—3 (ἔδο̣[ξαν), 8 supplevi 2 ΠΩΡΡΩΘΕΝ pap.

fr. 33, 1—2 ἐ[λ]αχί[ϲτ]ην supplevi 3 π]ρο⟦ϲ⟧κοπὴν scripsi 4 supplevi 5)ΕΓϹ dis.[a] ԁΕΓϹ pap. 6 ἔφη sc. Zeno

34 καὶ ἕξουϲι ϲφοδρ]ῶϲ δ̣' [ἔ]χουϲιν ἀφόρητ]ον. ἴϲωϲ ⟨δὲ⟩ τόδε ϲώ⟨ι⟩ζουϲι οὔτι χ]αλεπόν, εἰ μὴ καὶ τὸ δ]εῖϲθαι πρὸϲ πολλῶν χαριε]ν̣τίζεϲθαι καὶ τὰϲ τιμὰϲ ἔχ]ειν παρὰ πολλῶν κωλύωϲιν]

35 μ[άλιϲτα δὲ ζητή]ϲ̣ο̣μεν νο[υ]θ̣ετεῖν, εἰ καὶ μὴ τῶι ϲοφῶ̣ι̣ καὶ τῶι φ[ιλ]οϲόφωι παραπ̣λήϲιον· * εἶτα παραμεληθέντο[ϲ] τινὸϲ τῶν τοιούτων οὐ κω̣λύομεν ἐπιμέμφεϲθαι, [τ]ὸ δὲ διὰ τήν̣ ποτε παράπτ̣ωϲ̣ιν ἁπλῶϲ διαβεβλ̣ῆϲθαι πρὸϲ τὸ ϲύνολ̣ο̣ν̣ ο[ὐ]κ [ὀ]ρθῶϲ ἡγούμεθα. * [πᾶ]ϲι δ' ἡμῖν μηδὲ τ̣ὸ̣

36 καὶ τὸ δ[ι' ἀλ]λήλω̣ν ϲώ⟨ι⟩ζεϲθαι πρὸϲ εὐφορ⟨ί⟩αν καὶ

---

fr. 34 hic docet Philod. haud fore sapientibus (ϲώ⟨ι⟩ζουϲι) superbos et arrogantes discipulos corrigere admodum difficile, nisi assueti hi essent salse de multis iocari atque a pluribus honorari (A. H.) 2 (ϲφοδρ]ῶϲ), 3 (⟨δὲ⟩), 4 (οὔτι]), 5 (δ]εῖϲθαι), 8 supplevi
fr. 35, 1, 5, 7, 11 supplevi
fr. 36, 1—2, 7, 9 supplevi

---

fr. 35, 7 sqq. cf. Plutarch. *Quomodo adul.* etc. 32 [70 E]: ἔτι τοίνυν εὐλαβητέον ἐϲτὶν ἐν πολλοῖϲ παρρηϲίᾳ χρῆϲθαι πρὸϲ φίλον.... δεῖ γὰρ ὡϲ νοϲήματοϲ οὐκ εὐπρεποῦϲ τῆϲ ἁμαρτίαϲ τὴν νουθέτηϲιν καὶ ἀνακάλυψιν ἀπόρρητον εἶναι καὶ μὴ πανηγυρικὴν μηδ' ἐπιδεικτικὴν μηδὲ μάρτυραϲ καὶ θεατὰϲ ϲυνάγουϲαν. κτλ.

μεγάλην εὔνοιαν ἐφόδι-
ον ἡγουμένους, * ἐπεὶ καὶ
τὸ νεωτέροις κατὰ τὴν
δ[ι]άθεσιν πειθαρχῆσαί
π[οτε, ἔτι δὲ] τὴν νουθέτη-
σιν ἐνε[γ]κε⟨ῖ⟩ν δεξιῶς ἀγα-
θὸ]ν καὶ πρόσφ[ορον

37 μηδ' ἀ[π]ὸ
τῆς ἰδίας κ[ατ]άρχεσθαι βλά-
βης, ὥ[ι]περ [το]ὺς πλείστους
γίνεται] τῶν φιλολόγων ⟨σφάλλεσθαι⟩,
μ]ηδὲ σοβ[αρῶ]ς καὶ [δι]ατε-
ταμένως παρρησιάζε]σθαι,
μηδ' ὑβριστικὰ] καὶ κα-
ταβλ[ητικά τινα μη]δὲ δια-
συρτικὰ [λέγειν] ἤ τι καὶ

38 μηδέπο[τέ
τι κ[α]τ[αβ]λητικὸν ὅλω[ς

fr. 37, 3 (ὥ[ι]περ), 4, 5 (δι]ατε|ταμένως), 7—8 (excepto μη]δὲ), 9 supplevi
fr. 38, 1—2 supplevi 2 κ[α]τ[αβ]λητικὸν sc. λέγειν

fr. 37—38 cf. Plutarch. o. l. 27 [67 E. F]: . . . ὥσπερ ἐκκαθαίροντες ὕβριν ἅπασαν καὶ γέλωτα καὶ σκῶμμα καὶ βωμολοχίαν ἡδύσματα πονηρὰ τῆς παρρησίας ἀφαιρῶμεν. . . . ἡ παρρησία δέχεται τὸ ἐπιδέξιον καὶ τὸ ἀστεῖον, ἂν ἡ χάρις τὴν σεμνότητα σῴζῃ, θρασύτης δὲ καὶ βδελυρία καὶ ὕβρις προσοῦσα πάνυ διαφθείρει καὶ ἀπόλλυσιν· ib. 36 [73 E]: οὐδὲν . . . ἄλλο ποιεῖ τὸν παρρησιαζόμενον ἥκιστα λυπεῖν καὶ μάλιστα θεραπεύειν ἢ τὸ φειδόμενον ὀργῆς ἐν ἤθει καὶ μετ' εὐνοίας προσφέρεσθαι τοῖς ἁμαρτάνουσιν. ib. 36 [74 D]: δεῖ καὶ περὶ τὴν παρρησίαν φιλοτεχνεῖν, ὅσῳ μέγιστόν ἐστι καὶ κράτιστον ἐν φιλίᾳ φάρμακον, εὐστοχίας τε καιροῦ μάλιστα καὶ κράσεως μέτρον ἐχούσης ἀεὶ δεομένη (vide et ib. 25 [66 A]: ὀλίγοι μὲν. . . ἐκ πολλῶν εἰσιν οἱ παρρησιάζεσθαι μᾶλλον — τὸ λυπεῖν ἀχρήστως καὶ ταράττειν περίεστι).

μηδ᾽ ἐ[πιτ]ẹταμένωι ḳ[α-θόλου τόνωι, * μηδ᾽ ὀργι-ζομένους ὑπομιμνή⟨ι⟩c-κειν π̣ο̣τέ, διότι καὶ αὐτὸ π]ολλάκις ἐπιτιμώμε-νοι οἴς]ουcι, καὶ ὑ[π᾽ α]ὐτῶν τοιο]ύτων οἴcουcιν νο[υ-θετούμ]ενοι.ⲭ* προcηκόν-τωc δὲ] π̣αρακα̣λοῦντ̣α̣[c

39 μεμνῆcθαι δὲ τοῦ ἀ-]πρεπὲc εἶναι μὴ τοῖc] κα-θη]γουμένοις [τὰ ἑαυτῶν ὅ̣[λ]ον ἐπι⟨ρ⟩ρίπτειν καὶ μό-νοιc ἐκείνοιc ἐπέ[χει]ṿ, ὥc οὐδ᾽ ἐπὶ τῆc παραc̣κ̣ευ-ῆc τῶν ἀγαθῶν, καὶ τοῦ τελέωc αἰcχρὸν εἶναι, τῆc μὲν τοῦ cώματοc θεραπ[ε]ịαc ἑαυτοῖc τι cυν-αντιλαμβάνεcθαι κα[ὶ μὴ τῶν ἰατρῶν ἐν ἅ-π̣α̣cιν ⟨ἔχειν⟩ χρείαν, ἐπὶ δẹ τ̣ῆc ψυ[χ]ῆ̣c̣ μ̣ὴ πẹιρᾶcθαι | [τῆc τοῦ cοφοῦ νουθε-τήcεωc.

40 χρὴ γὰρ αὐτῶι δεικνύειν ἀν-υ]π̣οcτόλωc τὰc̣ διαμαρ-

fr. 38, 5—6 ΥΠΟΜΙΜΝΗC|KONT.C TE pap. ὑπομιμνή⟨ι⟩cκειν π̣ο̣τέ scripsi

fr. 39, 1—2 (δὲ τοῦ — τοῖc]), 3 (τὰ ἑαυτῶν]), 13—14 supplevi

fr. 40, 1—2 χρὴ — δεικνύειν supplevi 3 διαμαρ|[τί]αc scripsi, ΔΙΑ... ꟾω ꟾι|[..]AC pap.

τί]ας καὶ κοινῶς εἰπ̣[εῖ]ν̣ ἐ]λαττώσεις. * εἰ γὰρ̣ [ἡ]γη-c]άμενος ἕνα τοῦτ[ο]ν [ὁ-δ̣]ηγὸν ὀρθοῦ καὶ λ[ό]γ̣ου κα[ὶ] ⟨ἔργου⟩, [ὅ]ν̣ φ[ης]ι cωτῆρ̣[α] μό-νο[ν, κ]α̣ὶ̣ ἐπιφωνή[c]α̣c τὸ „τού-του̣ [γ᾽ ἑ]cπομένοιο“, παρέδω-κεν [ἑαυ]τὸν θεραπε[ύ]ειν, π̣ῶc ο̣ὐχὶ μέλλει ταῦτ᾽, ἐν οἷ]c̣ δ̣εῖται θεραπεύ̣cε-ωc, δει]κνύειν̣ α̣ὐτῶι κα[ὶ νουθέτηcιν προc-δέχεcθαι;

41 ἀλ-λ᾽ ἀναγκαίωc̣ τό τε λαθραι-οπραγεῖν ἀ̣[φ]ιλώτατον δήπουθεν·, ὁ δὲ μ̣ὴ̣ προc-α[ν]αφέρ̣ων φανερόc ἐc-τ̣ι̣ν περιcτέλλων καὶ ταῦ-τα τῶν φίλων τὸ[ν ἐ]ξο-χώτατ[ον·] καὶ π̣[λ]ε̣ῖ̣ο̣ν̣ ο̣[ὐ-δὲν ἔcται κρύπ̣τ̣οντοc· ο̣ὐ γὰρ ἓν ἔλαθεν. * ὄν[τωc

42 καὶ τῶν cυνήθων δ̣ὲ [π]ο̣λλοὶ μη-

---

fr. 40, 8 ⟨ἔργου⟩, [ὅ]ν̣ φ[ης]ι supplevi 9 κ]α̣ὶ̣ supplevi 9—10 τούτου̣ [γ᾽ ἑ]cπομένοιο ex Hom. K 246; cf. Philod. π. τοῦ καθ᾽ Ὅμηρον ἀγαθοῦ βαcιλέωc XIV 30 Oliv. 14 κα[ὶ — προc-δέχεcθαι; supplevi

fr. 41, 8 π̣[λ]ε̣ῖ̣ο̣ν̣ supplevi

fr. 42 magna pars huius fragm. desideratur hodie in pap. hic docet Philod. nil discipulo prodesse, si sua errata praeceptori celare velit; plures enim e familiaribus illius vitia sponte aperient (A. H.)

νύcουcιν ἐθελονταί πωc, οὐδ᾽ ἀνακρίνοντοc τοῦ καθηγουμένο[υ δ]ιὰ τὴν κηδεμ[ονία]ν̣ κα̣ὶ̣ καθόλου

43 γενηcό[μενον] φιλότροπον· εἰ δὲ [ἀγαθ]ῶν, πῶc οὐχὶ καὶ τῶν κακῶν; ὡc γὰρ ἕνεκεν εὐφ̣ροcύνη[c] ἐκείνων, οὕτω καὶ τ̣ούτων προcήκει cυνπαθίαc χάριν, δι᾽ ἣν βοη̣θούμεθα. *

44 π̣ροcεκκάουcι[ν, ὅταν ἐ̣νέχωνται τοῖc α[ὐτοῖc, κα[ὶ] μὴ φιλοῦcι μηδ᾽ εἰδόcι διορθοῦν μηδὲ πείcουcι τοὺc πολὺ κρείττουc, ἀντὶ τοῦ καθαρεύοντι καὶ cτ̣έργοντι καὶ κρείττονι καὶ γινώcκοντι θεραπ̣εύ[ε]ιν. ἄν τε μετὰ δ[εξ̣[ι]ω̣ν, [χ]ω̣ρὶc τοῦ τἀπίχειρα κάλλιcτα κομίζεc̣θ̣αι,

---

fr. 42, 3 ΕΘΕΛΟΝΤΑΝΕC pap. ἐθελονταί πωc scripsi

fr. 43 in hoc fragm. discipulos inducit Philod., ut vid., loquentes et se excusantes, quod magistrorum mores non modo bonos, sed pravos imitandos suscipiant, praesertim cum ab illis valde diligantur (cf. A. H.) 2 ΦΙΛΟ.ΤΡΟΠΟΝ pap.

fr. 44, 9 (δ[ε-) — 10 supplevi 10—11 cf. Philod. *de ira* XII, 18—19 Wilke.

45 με-]
τα̣ πολ̣λ̣ῆς πεπ[ο]ιθήσεως
ἄλλους νουθε̣τή̣σομεν
καὶ νῦν καὶ διαπρέψαν-
τες̣ οἱ καθ[ηγη]τῶν οὕτως
ἀπότομοι γενηθέντες·
και̣ τὸ συνέχον καὶ κυρ̣ι-
ώτ[α]τον, Ἐπικούρ̣ωι, κα-
θ' ὃν ζῆν ἡ⟨ι⟩ρήμε̣θα, πει-
θαρ̣χήσομεν, ὡ̣ς καὶ παρ|[ρης....

46 εἰ τὰ ὑπ]ο-
πτευόμενα π[ε]ρὶ το[ῦ σ]ο-
φοῦ, καὶ κοινῶς̣ τ[ο]ῦ κ[α-
θηγουμένου, καθάρσε-
ως δεῖται. πῶς γὰρ μισεῖν
τὸν ἁμαρτάνοντα μὴ
ἀπογνώ[σ]ιμα μέλλει, γι-
νώσκω[ν] αὐτὸν οὐκ ὄν-
τα τέλε[ι]ο̣ν καὶ μιμνή⟨ι⟩|[σκων,
ὅτι πάντες ἁμαρτάνειν εἰώ-
θασιν;

---

fr. 45, 5 supplevi
fr. 46, 1 εἰ etc. sc. nil est quod metuat discipulus, ne odii causa ab institutore obiurgetur (A. H.), si etc. 9 (μιμνή⟨ι⟩|[σκων) usque ad 11 supplevi

---

fr. 45, 7 Usener o. l. 325, 26; Crönert o. l. 622.
fr. 46 cf. Plutarch. o.l. 32 [71 E. F]: παρρησία δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἦθους ἴσως δεῖται, καὶ τοῦτ' ἀληθέστατόν ἐστιν ἐπὶ τῶν ἑτέρους νουθετούντων καὶ σωφρονιζόντων λεγόμενον....ἐλαφροῦ δὲ καὶ φαύλου τὸ ἦθος ἀνθρώπου λόγῳ παρρησίας ἁπτομένῳ περίεστι προσακοῦσαι τὸ „ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων." eiusdem vel Ps.-Plutarchi *de liberis educandis* 7 [4 B]: διδασκάλους . . ζητητέον τοῖς τέκνοις, οἳ καὶ τοῖς βίοις εἰσὶν ἀδιάβλητοι καὶ τοῖς τρόποις ἀνεπίληπτοι καὶ ταῖς ἐμπειρίαις ἄριστοι etc.

47 τοιαῦτα λα̣[λεῖ πρὸc] ἡμᾶc.
δ̣ι̣ὸ cυνφέρ[ο]ν̣ [τ]ὰ̣ διcταζό-
μ̣ε̣να μεταδιδόνα[ι·] τὰ
τοίνυν [πρ]ὸ̣c [παρρηc]ία[ν
οὕ]τωc δια̣τ̣ι̣θέν̣[τεc τ]ά τε

48 πα[ρρηc]ιάζεcθαι δ' ἠ⟨ι⟩[ρήμε-
θ' ἀ[παθῶc], οὔτ[ε διὰ] φι-
λήcεωc τοῦ λαλεῖν ὑπὲρ
τοῦ πάθο̣υ̣[c], ὥ̣cπερ ἔ[ν]ιοι π[οι-
οῦcι τῶ[ν ἐρ]ώντων, ὅτ[αν κα-
ταλέγε[ιν] τ̣[ὴ]ν μοῖράν τι-
ν̣ο̣c ὅμο̣ιό̣ν̣ [τ'] εἰπεῖν ὑποcπ̣ά̣-
cωcι cυ̣ν̣δειπνοῦντεc. ἄλ[λα
δ̣ὲ̣ τάξιό[λ]ογα κατ̣[ὰ τῆ]c δια-
θ̣έ̣cεωc·ₓ ἐὰν δ' ἐξετάζη⟨ι⟩ καὶ

49 ἐπαι]νεῖc-
θαι τὸν Ἡ̣ρακ̣λ̣είδην, ὅτι τὰc
ἐκ τῶ[ν] ἐνφαν[η]cο̣μένων
μέμψειc ἧττο[υ]c τιθέμε-
νοc τῆ[c] ὠφελία[c] αὐτῶν,
ἐμήνυε̣ν Ἐπικούρωι τὰc
ἁμαρτίαc· καὶ Πολύαινοc

---

fr. 47, 1, 2 (cυνφέρ[ο]ν̣), 4—5 supplevi 3 μεταδιδόνα[ι sc. communicare cum sapiente

fr. 48 laudare hic vid. Philod. suae disciplinae philosophos, quod pravas discipulorum cupiditates libere reprehenderint, non aliis rationibus permoti (cf. A. H.) 2 supplevi ΦΙ|ΔΗCΕΩC pap. 5 ἐρ]ώντων supplevi ΟΥ[pap. ὅτ[αν scripsi κα-]|ταλέγε[ιν supplevi 8 ἄλ[λα et 9 κατ[ὰ τῆ]c supplevi

fr. 49, 4 ΕΝΦΑΝ.ΩΜΕΝΩΝ dis.[a] ΕΝΦΑΙ.CΟΜΕΝΩΝ pap.

---

fr. 49, 1 sqq. Usener o. l. 151, 17; Crönert o. l. 622.

δὲ τοιοῦτοϲ ἦν, ὅϲ γε καὶ Ἀπολλωνί]δου ῥα⟨ι⟩θυμοῦντ]ọ[ϲ, ἐφοίτ]ạ πρὸϲ Ἐπ[ί]κουρον.

50 ἀλ[λὰ καὶ τὴν δυϲωπίαν ἡμᾶϲ περιϲτῆναι· * διά[β]ολόν τε > γὰρ ọ[ὐ]χ ἡγήϲεṭ[α]ị τὸν ἐπιθυμοῦντα τὸν φίλον τυχεῖν διορθώϲẹω̣ϲ, ὅταν μὴ τοιοῦτοϲ ἦ⟨ι⟩ τιϲ, ἀλλὰ φιλόφιλον· τὴν γὰρ διαφορὰν ἀκριβῶϲ ἐπ̣ίϲ̣ταται τὴν ẹν τούτοιϲ̣, ἐὰν δὲ μὴ μẹṭαδιδῶ⟨ι⟩ κ[ακό]φιλον καὶ φιλόκακον [κ]ạ[ὶ] τοῦ τε

51 ἀκ̣[ού]ϲει̣ μᾶλ̣λον, [ἅμα καὶ θεωρῶν ἡμᾶϲ κα[ὶ ἑαυτῶν γινομẹ́ν̣ọυ̣ϲ̣ κατηγọ́ρουϲ, ὅταν [τ]ι διαμα[ρτάνω̣μεν. * τὸ δὲ τοὺϲ πλείοναϲ ὑποφείδεϲθαι > ποιοῦν, μὴ καὶ αὐτοὶ διαβληθῶϲιν, οὓϲ χ̣ρὴ καθάπτεϲθαι τοῦ φρονοῦντ̣[οϲ κακῶϲ

---

fr. 49, 9—10 supplevi
fr. 50, 12 κ]ạ[ὶ supplevi
fr. 51, 1 ἀκ̣[ού]ϲει̣ (sc. discipulus) supplevi

---

fr. 51 cf. Plutarch. o. l. 33 [71 F]: ἐπιεικέϲτατοϲ ἂν εἴη τρόποϲ ὁ ϲυνεμπλέκων καὶ ϲυμπεριλαμβάνων ἁμηγέπη τῷ ἐγκλήματι τὸν παρρηϲιαζόμενον.

52 μ̣[ᾶ]λλον, ἀ̣λλὰ [μὴ τὴν ἴcην μετροῦντες, ἵνα θ̣[η]ριωθ̣[ῶμ̣εν πρὸc αὐτούc (οὐ γὰρ π̣ε̣[ρὶ] φ̣[ι]λίουc οὐδὲ περὶ ν[εωτ̣έ̣ρουc γίνεται ταῦτα), * μηδὲ τοῖc καθηγηταῖ̣c̣ π̣ροcτροχάζοντεc, ἵνα δ[ο]κ̣ῶμεν αὐτοῖc εὐνοεῖ[ν], ἅ τιc εἴρηκεν κατ᾽ αὐτῶ̣ν ἢ πε[πο]ί̣ηκ̣εν ἀπα[γγέλλ̣οντεc, καὶ ταῦτα κατὰ c[υ]νήθων, μ̣ηδὲ κατ̣[α

53 εἰ ἄ̣ρα κατὰ τ̣ρόπ[ον] cυλλογιζόμεθα. * εἰ καὶ πρὸc τοὺc cυνκαταcκευαζομένουc τὰ ἑαυτῶν καὶ τὰ ἀλλήλων προοίcονται. πρὸc τοίνυν τοὺc cυνκαταcκευαζομένουc λέγειν τὰc̣ ἰδίαc ἀγνοίαc εὐλαβῶc̣ ἑκτέον. ἔνιοι γὰρ οὔτ᾽ ὠφελήcουcι βάθ̣ουc ἐcτερημένοι cυ[ν]έcεωc τάχα

54 καὶ cτοργὴν π̣ρὸc ἡμᾶc τήνδ᾽, οἵηc

---

fr. 52, 1—6 sapientes reprehendit Philod., qui adolescentes asperius tractent (A. H.) 2, 4 (φ[ι]λίουc), 10 (πε[πο]ί̣ηκ̣εν) supplevi
fr. 54 videtur Philod. idem, quod superiore fragmento, argumentum persequi. Nimirum ostendit sapientes sua errata confitentes haud eandem, quam ipsi praestent, a discipulis benevolentiam expectare posse (A. H.)

ἰδεῖν †ειαν† οὐ προϲφερομένου̣ϲ· * ἐνί̣ο̣τε γὰ[ρ οὔτοι μᾶλλον ὠφελοῦ[ϲι τῶν ἐν τῶι λόγω⟨ι⟩ ῥυ̣[θμικῶν, καὶ θᾶτ̣τ̣ον ἂν δ̣[ιαρραγείηϲαν ἤ τι προϲ[θεῖ]ν̣αι τῶν οὐ δεόντων ἐκ [πολυχαρο̣[ῦ]ϲ̣ ὁ̣μο̣ιώ[ϲεωϲ; καὶ περὶ τῶν ϲυνή[θων

55 κα[ὶ διδ]όναι παρρηϲίαι τὰ π̣ε̣ρὶ αὑτοὺϲ ἐπὶ τῶν καταϲκευαζομένων, τίθεϲθ[α]ι παρ' Ἐπικούρωι καὶ χάριν̣ διορθώϲεωϲ. * οὐ μὴν ἀλλ' εἴ τω⟨ι⟩ φίλον, λεγέϲθω⟦ι⟧· „διὰ τί τῶν μ̣ὲ̣ν̣ ἐξ ἀφρο̣ϲύνηϲ ἁμαρτημάτων χάριν διορθώϲεωϲ ὁ παντὸϲ ἁγ̣νεύων ⟦οὐδ' ἂν⟧ οὐδ' ἓν ἂν προϲενέγκ[αι|το;“

---

fr. 54, 3 locus corruptus; fort. βίαν corrigendum, et verba οἵηϲ — βίαν ab aliquo poeta petita (cf. A. H.) censenda 8, 11 supplevi

fr. 55 Philodemus Epicuri respondet adversariis, qui illum eo nomine accusabant, quod a suis discipulis et amicis, quibuscum una domo simul vivebat, cuncta e propriis bonis ad alendam familiam suppeditari vellet; ostenditque iure Epicuro licuisse ab iis, quos instituens ab errore liberaverit, emendationis mercedem postulasse (A. H.) 1—2 supplevi 4 TEΘE|CΘ[A]I pap. 8 ΔIO pap. διὰ correxi 11 οὐδ' ἂν dittographia 12 supplevit Usener

---

fr. 55, 2 sqq. Usener o. l. 325, 18.

56 εἰ ἡμῖν δοκεῖ διαπεσεῖ-
cθαι κατὰ] ṭὴν [τελειότητα
τοῦ] λọγιcμοῦ π̣[ροειλημμένοιc.
ν[ῦ]ν οὐχ ἡμ[ῖν] δοκεῖ δια-
πẹcεῖcθαι π̣ροειλημμέ-
νọ[ι]c τε κατὰ λογιcμοῦ τε-
λειότητα καὶ φρονήcε-
ωc· * καθὸ δὲ καὶ τὸ μὴ
τυχεῖ̣ν τοῦ τέλουc καὶ τὸ
παρελθεῖν [ἐκ] τῶν οὐ δυ-
ναμένων διὰ παṇτὸc
ἀṇθρώπωι φ[υ]ḷαχθ̣ῆναι,
διαπ̣εcεῖcθαι καὶ ἐν παρ‖[ρηcίαι οὐκ ἀδύνατον.

57 κἂν μὴ]
κατειλήφηι ἐρ[ῶν]ταc
ἢ καταc[χ]έτουc κακ̣ίαιc
τιcίν, ἀλλὰ c̣ημειωcά-
μενον. εὐλόγιcτα δὲ cτο-
χαcτὰ μὴ διὰ παντ⟨ὸc⟩ ἀ-
π̣οβαίνειν ọἷα κατηλπίc-
θη, κ̣ἂν ἄκρωc ἐκ τῶṿ [ε]ἰκό-
των cυντίθηται τὰ τῆc
εὐλογία[c, δεῖ γ]ε κἀṿ θέc[ει
ὁμολογῆcαι, διότι λόγοc̣
αἱρεῖ κατενχ̣ειρεῖν * καὶ

58 ὅ-]
θεν ὡ[c] ὀργίζε[τ]αι δι̣᾽ αὐ-

---

fr. 56, 1—4 (ν[ῦ]ν), 13 (οὐκ ἀδύνατον]) supplevi
fr. 57, 1 (μὴ), 6, 10 supplevi
fr. 58 magna pars huius fragm. hodie desideratur in pap. 2 ὀργίζε[τ]αι sc. sapiens, non quod reapse ira percitus sit, sed ut de discipulorum erratis conqueratur, eosque diligentiores in iis cavendis efficiat (A. H.)

τὸ τ[ὸ αἰτ]ιᾶϲθαι πρόϲ τινων ὀργιϲθῆν̣αι, καὶ παρρηϲιά-ϲεται δ[ι]ὰ τὸ ποῆϲαι παρρη-ϲιάϲαϲθαι πρὸϲ αὐτούϲ, οὐ-κ ὀλι⟨γ⟩άκιϲ δὲ κατὰ μεικτὸν τρόπον διαπ̣τ̣[ώ]ϲ̣ε̣ω̣ϲ̣ γε-νομέ[ν]ηϲ. * ἐπιϲτ̣ήϲειε δ' ἄν τιϲ, εἰ δυναμένου βελ-τίονο̣[ϲ] μειωθῆ̣[ν]αι διὰ̣ [μα-κρότητα χρόνου, φοβού̣-μενο[ϲ μ]ή τι μέγα ϲυνβῆ⟨ι⟩

59 [ἔ]ϲ̣τι δ' ὅτε καὶ φιλοϲ[ο-φίαϲ ἀ̣ποϲτήϲεται, τάχα δέ̣ πο̣υ καὶ μιϲήϲει τὸν̣ ϲοφόν̣, ἐνίοτε̣ δ' ὑποίϲε[ι μέν, ο̣[ὐ]δὲν δ' ὠφεληθήϲε-ται, διαλαβόντοϲ ὠφελη-θήϲεϲθαι. * καὶ ταῦτα ϲυν-πεϲεῖται, φημί, διὰ πολ-λ̣ὰ̣ϲ̣ α̣[ἰ]τίαϲ· ἢ γὰρ ἀϲθενε̣[ῖ]ϲ̣ ὄντεϲ̣ ἢ γενόμενοι ⟦δ'⟧ ἀ-ν]α̣λ̣θεῖϲ ὑπὸ τῆϲ παρρηϲίαϲ

60 καὶ κατηξίωϲ̣[άν τινεϲ παρρηϲιάζεϲθα̣[ι πρὸϲ τοὺϲ τοιούτ[ουϲ, ἄλλο]ι δέ, τῆϲ πικ̣ρᾶ̣ϲ πα[ρρηϲίαϲ] ὀ-

---

fr. 58, 3 (τ[ὸ), 8 supplevi
fr. 59, 2 ἀ̣ποϲτήϲεται sc. discipulus sapientis obiurgationem minime perferens 6 existimante sc. *sapiente* 10 δ' expunxi 10—11 Α|[Ν]Α̣Λ̣ΘΟ̣. pap. ἀ|[ν]α̣λ̣θεῖϲ scripsi
fr. 60, 1 (τινεϲ]), 3 (ἄλλο[ι), 12 supplevi

μοιότητα πρὸϲ τὴν [λοι]δορίαν ἐχούϲηϲ, ὡϲ λοιδορούμενοι καὶ ἀπὸ δυϲνοίαϲ· πολλοὺϲ δὲ καὶ γόητεϲ ἄνθρωποι μετὰ τὴν ἀνάταϲιν ἐγλαβόντε̣ϲ ἀποδιαϲτρέφουϲι ποικίλαιϲ φιλ̣οφροϲύναιϲ κατ[ε]πάιϲα̣[ντεϲ.

61 ἐλύ[π]ηϲε τὸν νου̣θε̣τούμενον ἀγνώϲτωϲ τ̣οῖϲ πέλαϲ διὰ π]ᾶ[ν] καὶ μηδ' ἂν ἱ̣λαρῶϲ εὐ̣θ̣ὺϲ ἕνεκα τ̣ῆϲ φάϲε̣ωϲ ὀδυνᾶϲθαι· * ἐ̣νίοτε δ' ἀναπλαϲθὲν εὐτύχημα, πολλάκιϲ δὲ καὶ φανερ̣ὸν [ἄ]λλοιϲ γενό̣μενον, ἔλαθ̣[ε]ν καθηγούμενον, * εἰ μή [τ]ι οὐκ ἀπρόϲωπον διαλ̣ήϲεται ϲυνπαραληφθὲν

62 ἐπιτιμώ]μενο̣ϲ ἢ φθο̣ν[εῖν] ἢ χλευάζειν ἤ τι πάϲχειν τῶν τοι̣[ο]ύ-

fr. 61 his verbis ea videtur subiecta esse sententia, sapientem, qui discipulum moneat iratus, etsi non palam, sed clam proximis, tristitia tamen illum afficere; quod sane non fieret, si hilariter et leniter ⟨et pacate⟩ reprehenderet. Additque Phil. interdum fictum aliquod crimen a sapiente verum existimari atque idcirco discipulum obiurgare (A. H.)   4, 11 supplevi

fr. 62 ἐπιτιμώ]μενοϲ sc. discipulus   1—2, 5, 11—12 supplevi

fr. 60, 8 cf. Plutarch. o. l. 22 [63 B]: πονηροὺϲ καὶ ἀνελευθέρουϲ καὶ γόηταϲ etc.

τω̣ν [φά]να̣ι δὲ κ[α]ὶ̣ τὸ δ̣[οκεῖν ἄλ[γι]ο[ν] δι' αὐτ̣ῶν ὥcπερ εὐκαταφρονήτων διορθ̣οῦcθαι· εἰ μὴ καὶ τὸ παρρηcιάcαc̣θαί ποτε τὸν cοφόν, οὐδ[ὲ]ν̣ αὐτ̣ῶν ἡμαρτηκότων, π̣α̣ραλογιcθέν̣τα καὶ πα̣ρρ[ηc]ίαν ἴcωc ἀτ]όπ̣[ωc διὰ πολλὰc] αἰτίαc | [προcφέροντα.

63 οὐ-]χ ἡμαρτηκὼc [εὑρεθήcεται. παραπλήcιον γάρ̣ ἐcτιν ὥcπερ εἴ τ̣ιc ἰ̣α̣τρὸc ὑπολαβὼν διὰ cημείων εὐλόγων προcδεῖcθαι τουτονί τινα κενώματοc, εἶτα διαπεcὼν ἐν τῆι cημειώcει, μηδέπο̣τε πάλι κενῶcαι το̣ῦτον ἄλλη⟨ι⟩ νόcωι cυνεχόμενον. * ὥcτε ν̣ο̣[ῶ]ν̣ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο πάλι π[αρ]ρηc[ιά|cεται.

64 κ̣αὶ μηδὲν π̣[εράνα]c πάλι χρήc]εται πρὸc̣ [τ]ὸν α̣[ὐ]τόν. * εἰ δ' ἡμαρτηκὼc οὐχ ὑπήκουcε τῆc παρρηcίαc, πάλι παρρηcιάcεται· * καὶ γὰρ ἰατρὸc ἐπ̣[ὶ] τῆc αὐτῆc νόcου διὰ κλυc̣-

fr. 63, 1—2 supplevi   11 ΟCΓΕ Ν̣Ο̣.Ν̣ pap. ὥcτε ν̣ο̣[ῶ]ν̣ scripsi

fr. 64, 1 supplevi χρή||[c]εται sc. παρρηcία̣   2 (α̣[ὐ]τόν), 7 (πάλ[ι), 8 (κε]νοῖ), 12 supplevi

τῆ]ροc οὐδὲν περάνας, πάλ[ι κε]νοῖ. * καὶ διὰ τοῦτο πάλ[ι π]α̣ρρηcιάcεται, διότι̣ πρότερον οὐ̣δὲν ἤνυcε, καὶ πάλι πο̣ήcει τοῦτο καὶ πάλιν, ἵν' εἰ μ̣ὴ νῦν ἀλλὰ νῦν | [τελεcφορήcηι.

65 εἰ δὲ] παρρηcί]α̣ι χρήcεται π̣[άλιν, φ̣α̣ν̣ε̣[ῖται] οὕτωc ἐφικέc̣θαι.

πολλάκι δ' ἀντιcτρόφωc, ποτὲ δὲ καὶ ποήcαc, ἢ ἐξῆc πρότερον ἢ δευτέρ[α, τάχα δ' ἡ τρίτη τελεcφορήcει· * καὶ τότε, τοῦ πάθουc

ἀκμάζο̣ντοc, ἀπειθήcα̣c, νῦν, ἀνέντοc, μετακληθήcεται· καὶ διὰ τοῦτ' ἀπειθ̣ήcαc, ὅτι προc̣βάλλει δ̣ι̣[αλ]ήc]εcθαι τἀνα[ντ]ία ψ[ε]υcθείc, [νῦν μετακληθήcεται.

66 καὶ πρότερον ἀπειθήcαc, ὡc ἀλλο-]τρίαν ὑπερ[βάλλων cυμφοράν, ὕ̣c̣τ̣ε̣ρ[ο]ν δ' [ἀπαγο]ρεύcαc, πειθαρχήcει τῆ[ι νο]υ̣θετείαι· * καὶ [τ]ο̣τ̣ε cυν̣[ε]χ̣όμε-

fr. 64, 12 τελεcφορήcη̣ vel περάνῃ, ἐπιτύχῃ etc.
fr. 65, 1—3 supplevi 3 φ̣α̣ν̣ε̣[ῖται] scripsi Φ̣Α̣Ν̣Ε̣.ΓΑΡ pap., sed ΓΑΡ ad aliam columnam pertinere videtur 4 sc. *audiet* repugnanter 5 ἢ ἐξ|ῆc scripsi Η C Ξ..|ΤΗC pap. 6 ἡ δευτέρ[α 7 ἡ τρίτη sc. παρρηcία 12—13 supplevi
fr. 66, 1—3, 5, 13 (ἀν̣[τ]ιδοκ̣ε̣[ύ]ων), 15 supplevi

νοϲ τοῖϲ ἐκχα̣υνο[ῦ]ϲι πάθεϲιν ἢ κοινῶϲ ἀντ̣ικρούουϲιν, εἶτα κουφιϲθείϲ, ὑπακο̣ύ̣ϲεται· * καὶ τότε τυχὼν τῶν διαϲτρεφόντων, νῦν οὐ τεύξετα[ι]· καὶ πρότερον ἀν̣[τ]ιδοκ̣ε̣[ύ]ων, κα[ὶ] το̣[ῦ]το̣ πλανω[δ]ῶϲ οὐ πεπόηκεν, ὕϲτερο[ν] φωραθεὶϲ κα[ὶ] | εὐφρονῶν ποήϲει.

67 ἅμα̣ [καὶ] τὴν ϲυνοίδ̣[η]ϲ̣ι̣[ν ἐπιταθηϲομένην οὕτω[ϲ, τήν τ᾽ ἐκ τῶν ἄλλων καὶ αὐτῶν τῆι προϲκαρτερήϲει ϲυνειδηϲάντων, ἐλαττωθηϲομένην δ᾽, ἐὰν ταχέωϲ ἀποτρέπ̣[η]τ̣αι τῆϲ τοῦ διαπίπτοντοϲ βοηθείαϲ. * εἰ καὶ πρὸϲ τοὺϲ μὴ φέρονταϲ παρ̣ρ̣ηϲίαν π̣[α]ρρηϲ[ι]άϲ̣εται, καὶ πρὸϲ τὸν | [ὀ̣ργίλον.

68 ποικίληϲ τε φ[ιλοτ]εχνίαϲ οὔϲηϲ, οἷ̣αν ἐπ̣ε̣ϲημηνάμεθα, καὶ τῆϲ κεραννυμένηϲ δαψιλέϲι τοῖϲ ἐ-

---

fr. 67, 1—9 observat Philodemus per monitionem nunquam intermissam augeri peccantium conscientiam, id est magis magisque suorum peccatorum conscientia homines torqueri et cruciari, praesertim cum alii assiduae obiurgationis sint conscii; qua ex re colligit semper adversus vitia libertate esse utendum (A. H.) 11 supplevi

fr. 68, 2 οὔϲηϲ sc. praeceptorum

παίνοις καὶ προτρεπομένης τἀκόλουθα τοῖς ἀγαθοῖς πράττειν, οἷς ἔχουσι, πῶς οὐκ ἂν τῶν τοιούτων > ποιοῖτο τὰς ὑπομνήσεις; καὶ κατὰ τὰς δ[ι]δομένας δὲ ⟦τῆς⟧ πρὸς παρρησί[αν | ἀφορμὰς

69 > πρὸς τοὺς ὅσον ἐπὶ τοῖς εὐλόγοις προσδοκωμένους οὐ[χ]ὶ σταθήσεσθαι, μιμούμενός τε τοὺς καὶ τὸν εὐλόγως νομιζόμενον οὐκ ἀπαλλαγήσεσθαι τοῦ νοσήματος θεραπεύοντας ἰατρούς, καὶ κ[α]θάπε[ρ] καὶ π[ροτρέπεται τοὺς εὐλόγω[ς

70 εἰ ἐπέρ-] χεταί τι καὶ μέχρις ἀρτίως εἰς τοὺς φίλους καὶ μάλιστα τοὺς καθηγουμένους, = πῶς χρήσεται τοῖς διὰ τὴν παρρησίαν ὀργίλως πρὸς αὐτὸν ἐσχηκόσιν;

H
fr. 68, 5—6 ΠΡΟΤΡΕΠΟΜΕ|ΝΟΥC pap. 9 ποιοῖτο sc. discipulus 10—11 supplevi 11 τῆς expunxi

fr. 69 censet Philodemus libertatem loquendi non modo esse adhibendam adversus errantes, quorum correctionem profuturam esse certis argumentis arbitramur, sed adversus omnes qui errent 3 supplevi σταθήσεσθαι sc. in errore

ἐπεὶ δ᾽ ἐνίους̣ συνβαίνει,
πα̣[ρ]ρησιασαμένου τοῦ
σ[ο]φο̣ῦ̣, [δι]ατί̣θεσ̣θαι πρὸς̣
αὐτὸν ὀργίλως, ἐὰν μ[ὲ]ν
ἔνμονον ἔχωσι τὴν [πα]ρ|[ρησίαν

71 θεω-
ρήσας ὅ̣τ̣[ι κα]τασκευαζό-
μενός τ̣᾽ ἀπα̣ισχυνθείη,
μετρίως τε τὸ συναντῆ-
σαν οἴσει̣ καὶ οὐχ ὡ̣ς̣ ἀγέ-
νητον. προειδώς τ̣ε̣ πολ̣-
λοὺς εἰκὸς ἀπαυχενίζειν
τῶν νέων καὶ τοῖς ἄλλοις

72 (διὸ
καὶ̣ Ἐπίκουρος πρὸς̣ Ἰδο-
μενέα γράφει μέχρι τού-
του ζ̣ῆν εὔ[χ]εσθαι)· * καὶ
παραδείξει πόσοι κακῶς
ἀ̣[π]ω̣λοντο παντὸς στερό-
μενοι διὰ τὴν τοιαύτην
διάθεσιν τῶ̣ι̣ μετὰ̣ παρρη-
σία[ς] ὁ̣μιλῆ[σαί τισι] κ̣αὶ πάν-
τ]α δ᾽ ὅσα προ̣[σενεγκό]ντες

73 νουθε-
τεῖν, ἐπ̣ειδὴ [προσηκόν]τ̣ω̣[ς δια-

---

fr. 71, 1—6 arbitratur Philod., ut vid., sapientem, licet quod acciderit moderate ferat, ne discipulum pudeat, haud tamen illud tamquam infectum ita silentio praeteriturum, ut nulla ne blanda quidem et leni monitione utatur (A. H)

fr. 72,4 ζ̣ῆν vidit iam Crönert 9 (ὁ̣μιλῆ[σαί τισι), 10 supplevi

---

fr. 72, 1—4 Usener o. l. **141,** 7; Crönert o. l. 622

τίθεται, καθάπ̣ε̣ρ ὁ Ἐπίκουροϲ ἐπ̣[ιφο]ράϲ τ̣[ι]ν̣[αϲ] πρὸϲ Ἀπο̣[λλ]ωνίδην ἐπ̣ό̣ηϲεν, ὥϲτε καὶ τοι[αῦτ᾽] α̣[ἰ]τ̣ιώμε[νοϲ,].

74 . . . . . τοῖϲ ὕμν̣οιϲ ἐπαιρόμενοϲ· ὕϲτερο[ν δ᾽ εἰ φιλόφρων ἐϲτὶν πρὸϲ ἡμᾶϲ, εἰ κατὰ τὴν εὔν̣οιαν ἐπιτεταμ̣ένοϲ, ε̣ἰ τῶν ἐνκαλουμένων ἀπηντλ̣ηκώϲ [τ]ι, κἂν μ̣ή̣τε δὲ ἅ̣[παν]τα τε[λ]ει[ούμενοϲ, εἰ καὶ πρὸϲ ἡμᾶϲ καὶ πρὸϲ [ἑτέρ]ουϲ εὐχα|[ριϲτήϲει;

75 . . . . . γίν[εϲθαι τὰϲ [ἐ]πιτιμ̣[ή]ϲειϲ, ἀ[λλ᾽ ο̣ὐ̣δὲ τὰϲ ὑπὸ τῶν̣ καθ[ηγουμένων. οἱ δὲ ϲυϲχ̣[ολάζοντεϲ οἴδαϲι̣ τ̣ὸ⟦ι⟧ πλῆ-

fr. 73, 2, 4 supplevi 6—7 supplevit Usener
fr. 74, 3 ΦΙΛΟΦΡΟΝ pap. -ων correxi 2, 7, 8 (ἅ̣[παν]τα), 10 (εὐχα|[ριϲτήϲει) supplevi 7 [.]Ε pap., corr.
fr. 75 in hoc fragm. videtur Philod. discrimen statuere inter paedagogos, quibus suos liberos instituendos nobiliores homines tradebant, et praeceptores philosophos simulque docere illos in omnibus peccatis alumnos reprehendere, hos vero nonnulla errata haud arguere, vel quia minoris sunt momenti, vel quia, etsi gravia, vident tamen obiurgationem discipulos moleste ferre (A. H.) 5 τὸ⟦ι⟧ scripsi

fr. 73, 3 sqq. Usener o. l. 138, 2; Crönert o. l. 622

θος ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν
καὶ παρέχουσιν αὐτοὺς
κἀκε[ῖ]νοι διορθοῦσθαι.
ταῦτ', ἀλ[λ'] οὐδ' ἐπὶ τού-
των ἡ παρρησία γίνεται

76 κ]αὶ τοῖς κ[αθη-
γουμένοις ἀν[άπτ]ου[σιν,
οἷς †ἐχθήσουσιν οἳ† κατασ[κευ-
αζομένοις μετὰ παρρη[σί-
ας, τὰ ἑαυτῶν ἁμαρτή[μα-
τα καὶ [ἄλλω]ν δ' ὑπο[θή-
σονται]

77 = 78 A. H. ἔνια τῶν ἔν τισ[ι
τόποις ἐπιδεικνυμ[ένων π]ρὸ
ὀ[μ]μάτων. * παρὰ δὲ τῶν ζών-
των οὐδενὶ τὸ ἴσον ⟨πρ⟩οσα-
ναθετέον ἁμάρτημ' ἢ τοῦ-
τό γε τῶν διὰ νουθετήσε-
ω]ς

78 = 80 A. H. τὸ δ' ἐπὶ πᾶσι χωρὶς τοῦ
π]εριέχειν ἄφιλον ἀσφα[λ]εί-
ας] καὶ δριμὺ μωρόν ἐστιν·

---

fr. 75, 9 TA ɪ L pap.
fr. 76 idem hic, quod superiore fragmento, argumentum persequi Philod. videtur 2 supplevi 3 ἐχθήσουσιν οἳ corrupta
fr. 77, 3 sqq. hoc Philod. adumbrare videtur sapientem, cum de graviore peccato discipulum admoneat, ne is pudore et moerore afficiatur, factum omnibus adiunctis spoliare, e quibus suspicari possint aequales, illud aliquem discipulum admisisse (A. H.) 1—3, 4 supplevi 5 ἁμάρτημ' scripsi ΑΜΑΡΤΑΝ pap.
fr. 78, 1 τὸ δ' ἐπὶ πᾶσι sc. ἐπιτιμᾶν

ἑκ]ά̣ϲτο[υ] γὰρ λογιζομένου, το]ῦτο ϲυνβήϲεται τὰ μηδε]ν̣ὸϲ ⟨ἄξια⟩ εἰδέναι τὸ̣ν ϲώ⟨ι⟩ζοντα

79 = 81 A. H. δύνηται [δ'] α̣ὐ̣τ̣ὸ̣ϲ ἢ δι' ἡμῶν ἢ δι' ἄλλου τῶν ϲ[υ]ϲ̣χολαζόντω[ν θ]ε[ρ]απευ̣θῆναι, * μηδὲ ϲυ̣ν̣εχῶϲ αὐτὸ ποιεῖν, μηδὲ κ̣ατὰ πάντων, * μηδὲ πᾶ̣ν̣ ἁμάρτημα καὶ τὸ τυχόν, μηδ' ὧν οὐ χρὴ παρόντων, μηδὲ μετὰ διαχύϲεωϲ̣, ἀλλὰ ϲυνπ̣αθῶ[ϲ] τ[ὰϲ ἁμαρ]τ̣ί̣αϲ ὑπολαμβάνειν καὶ μὴ] καθυβρίζειν μ̣ηδὲ λοιδορεῖ]ν̣ ἐπὶ

80 = 82 A. H. διαφέρε[ιν] δὴ αὐτῶν κ̣αὶ πρὸϲ καθ[ηγη-

fr. 78, 4, 6 supplevi
fr. 79, 3 θ]ε[ρ]απευ̣θῆναι supplevi 4 αὐτὸ sc. arguere discipulos 10 (a τ[ὰϲ) — 12 supplevi
fr. 80, 1—5 cf. fr. 75, 76.

---

fr. 79, 4—5 cf. Plutarch. o. l. 35 [73 B]: αὐτὸϲ μὲν οὖν ϲφόδρα φυλάξεται τὸ ϲυνεχὲϲ καὶ φιλαίτιον ..... [C] ὁ δ' ἐγκείμενοϲ ἀεὶ καὶ πανταχοῦ πικρὸϲ καὶ ἀτερπὴϲ etc. 5 sqq. cf. ib. [A]: τῷ δὲ φίλῳ προϲήκει τὸ ἐκ τοῦ νουθετεῖν ἐπαχθὲϲ ὑπὲρ μεγάλων ἀναδέχεϲθαι καὶ ϲφόδρα διαφερόντων. ἂν δ' ἐπὶ πᾶϲι καὶ πρὸϲ πάντα δυϲκολαίνῃ καὶ μὴ φιλικῶϲ, ἀλλὰ παιδαγωγικῶϲ προϲφέρηται τοῖϲ ϲυνήθεϲιν, ἀμβλὺϲ ἐν τοῖϲ μεγίϲτοιϲ νουθετῶν ἔϲται καὶ ἄπρακτοϲ etc. 7—8 cf. ib. 32 [71 C]: ἐξίϲτανται γὰρ ὑπὸ λύπηϲ καὶ ὀργῆϲ ἐλεγχόμενοι παρ' οἷϲ εὐδοκιμεῖν ἀξιοῦϲιν etc. 8—9 cf. ib. 33 [72 B]: ἐνδύεται γὰρ ἠθικῶϲ τὰ τοιαῦτα, καὶ μᾶλλον εἴκουϲι τοῖϲ ὁμοιοπαθεῖν, ἀλλὰ μὴ περιφρονεῖν δοκοῦϲιν.

τὰς ἀναλογίαν ἔχον[τας, ἔτι δ᾽ εὐνόῳς πρὸς ἡ[μᾶς διακειμένους, ἀ⟦νε⟧νεκτέον α.[.]ε[.]ωςε κα[ὶ περιαθρήσα[ντ]ας. * οὗτοι γὰρ ὠνή[θησα]ν ἀπροφασίστως μ̣ὲν δ̣ιὰ τὴν ἀγάπησιν, ἐ̣νπράκτως δὲ διὰ τὴ[ν εὔνοια]ν̣.

81 = 83 A. H. εἰ σοφὸ̣ς τὰ περ[ὶ] αὑτὸν ἀναθήσεται τοῖς φίλοις μετὰ π̣[αρρησίας̣. * τὸ τοίνυν ὑπ᾽ ἐνίων ἐν [τ]ῶι τόπωι τοὐτῳ[ι ζητού̣μενον, εἰ σοφ[ὸς τὰ π[ερ]ὶ̣ αὑτὸν ἀναθήσετα[ι το̣[ῖ]ς φίλοις μετὰ παρ[ρησίας]

82 = 85 A. H. πρὸς τὰς ἐπιτιμή̣[σεις παρρησιαζόμενο̣[ς ὁ σο]φὸς οὐκ ἐπὶ πάντων κ[ᾶι]τ̣᾽ εὐ[εργ]ε̣τήσειν πέποιθεν

83 = 86 A. H. κ]αὶ τὸ κατα]λ̣έ̣[γειν] „κα[ὶ τ]ότε μὲν οὐ-

---

fr. 80, 6 A⌣ pap. 7 οὗτοι sc. discipuli 8, 11 supplevi
fr. 82, 3 κ[ᾶι]τ᾽ supplevi
fr. 83 verba adolescentis discipuli, qui sane conqueritur se a praeceptore de illis peccatis moneri, quae nequaquam admisisset (A. H.) 1; 2 (excepto κα[ὶ τ]ότε), 3 (οὐ-¦χ et τ̣[ὸ]), 5 (⟨αὐ⟩τάς), 7 (ἀλλ᾽ et ἐθε-), 8—10 supplevi

χ' ἥ]μαρτον, ṭ[ὸ] νῦν δὲ παρρη-cίας ἀξιώcει καταλαβών; εἰ μ]ὴ νὴ Δία φοβήcεται ⟨αὐ⟩τάc· οὐ γ]ὰ̣ρ καὶ [π]ρώην ἡμαρτηκέ-ναί] με λέγω, [ἀλλ'] ἔπεcο̣ν̣ [ἐθε-λο]ν̣τὴc εἰc ṭ[ὴν] τῶν νέω̣[ν ἀμαθίαν καὶ διὰ το]ῦτο μαcτι-γοῦν με δεῖ"]

84 = 88 A. H. κ̣ἀνταῦθα ἐ̣πὶ φίλ̣ων πλ̣ειόνων ὑ̣[πε-ρο]κνουμ̣[ένη]ν ἕξει τὴν π̣[αρ]ρη̣[cί]αν κα̣ὶ πάλιν ἀν̣-ε[λευθέ]ρωc· * καὶ ἐφ' ὧν οὐκ ἐ-χρῆ ν[ου]θετ[ήcει], ἐφ' ὧ̣ν [δ' ἔ-τυ[χεν τ]ῆc [ἐ]πι̣τιμήcεω[c μετ[αc]ṭήcεται· * καὶ τῶν̣ ἄλλω[ν δ]ὲ γιν̣ομένου ṭι̣-νὸc ἀ[ν]ε̣φοδεύτου πρότε-ρον ἢ παρεθέντοc ἀθ̣ερα̣-πεύτου, μετὰ ταῦṭ' ἐ̣π̣ε̣[ι-δὰ]ν γνωcθῆ⟨ι⟩ προνοίαc γε-νομέν]ηc ε[ὐ]λόγωc

85 = 89 A. H. καὶ ταῦτα μὲν εἰc τὸν [αἰ]cχ[υ]ν̣ό̣[μενον καὶ πάλιν παρρηcιάc̣εcθαι

---

fr. 83, 5 ⟨αὐ⟩τὰc sc. ἁμαρτίαc

fr. 84 censet hic Philod., ut vid., praeceptori magna opus esse prudentia, ne quid peccet in reprehendendis discipulorum vitiis; eoque magis, quod bene considerare oporteat variam illorum indolem et naturam (A. H.) 1—5, 6 (δ'), 10, 12—14 supplevi

fr. 85, 2 supplevi

καὶ πάλ[ι]ν εἴρηται̣. δ[ια]τ̣[ι-
θέcθω δ' ὅτ̣ι̣ καὶ τ[ῆι δια-
θέcει π[λ]ε[ῖ]c̣τ̣ον ἑαυτοῦ τ[ού-
των ὁ [κ]αθηγούμενος ε[ὐη-
μέρωι καὶ φιλοφίλωι [καὶ
ἠ]π̣ί̣ω̣ι̣

86 = 90 A. H. διαθέc[εων] αἰc̣χρ̣ο̣[τέρων ἀ-
μ̣ε̣λῶν τ[ιc], τ̣ιθαcε[ύειν
προcκαρτερητικῶc ἀν-
θρώπ̣ουc εἰc φιλ[ότ]ηταc
ἑ̣[αυ]τῶν καὶ τοῖc ἀ[πα]θοῦ-
cι θερ]απεύε̣[c]θαι πο[ικί]λωc
βο]ηθοῦντεc [δι'] ἰατ[ρῶ]ν. ∗ εἰ
μ̣ὲν αἰδοῦc ἢ [φόβου ἕνεκεν

87 = 92 A. H. Ἡρα-
⟨κ⟩λῆc δ' ὡ̣c̣ μουcιάζων
καὶ ἐπ]ι̣ρρείπ̣των ἀγέλη⟨ι⟩c
πτηνῶν μ̣α̣θητῶν· ∗ ἐ-
ὰν δ' ἀνεκ[τὴ]ν̣ καὶ λήξειν

---

fr. 85, 8—9 supplevi
fr. 86, 1—2 supplevi 2 τ[ιc] sc. praeceptor 4, 6 (θερ]α-πεύε̣[c]θαι), 7 ([δι'] ἰατ[ρῶ]ν), 8 supplevi
fr. 87 docet hic Philod. discipulos contumaces et quamlibet monitionem spernentes facile ad sanitatem esse redituros, si eos blandis et benevolis modis, qui eorundem ferocitatem emolliant, emendare sapiens studeat; atque ad id probandum callidum Herculis factum affert, qui musico sono delinitas Stymphalides aves veluti discipulas ad deserendam Arcadiam flexit (A. H.) 3 supplevi; vestigia sunt poetici sermonis 4 ἐὰν — προcδοκω-[μ]ένην sc. contumaciam prae se ferat discipulus (A. H.)

---

fr. 85, 5 sqq. cf. Philod. *de ira* col. XXVII, 8—10 Wilke: τῆι γε μὴν ἀνεπιεικεῖ καὶ ἀ ν η μ έ ρ ω ι καὶ τραχείαι διαθέc[ε]ι.

προcδοκω[μ]ένην, οὐκ ἀν-
<ε>ποργ̣ιεῖτα̣[ι τ]ὴν μιcοῦcαν
ὀργήν, ἀλλ̣ὰ̣ τὴν μεμφο-
μ]έ[νη]ν̣ τὰ[c] ἀβελτερίαc

88 = 94 A. H. πῶc ἐ[πι-
γνωcόμεθα τὸν ἐνηνοχ[ό-
τα δεξ̣ι̣ῶc παρρη[cία]ν καὶ
τὸν προcποιούμ̣[ε]νον; ἐ-
πιγ̣νωcόμεθα τ̣οίν[υ]ν
τὸν ἐνη<νο>χότα δεξιῶ[c
π̣αρρ̣ηcίαν καὶ τ̣ὸ[ν π]ρο[c-
ποιούμενον, ἵνα καὶ φρα-
ζώμεθα προcέχοντ̣εc εἰ
παρ' ἡμῖν ἦν ἀλ̣α̣[ζ]ών. *

Col. I [διαλαβεῖν] τ̣ὸ̣ν̣
ἀπὸ διαθέcεωc ἀcτεί̣α̣c̣ [παρ-
ρηcιαζόμενον καὶ τὸν ἀ-
π]ὸ φαύληc. * ἔcτιν δὲ καὶ
τοῦ παρρηcίαν ἄγοντοc
ἀπὸ διαθέcεω̣c ἀcτείαc κα̣ὶ
τοῦ πάλ̣ιν ἀπὸ μοχθηρᾶc
φύcιν διαλ]αβεῖν. [κ]αί τινεc

---

fr. 87, 6—7 ἀν|<ε>ποργ̣ιεῖτα̣[ι (sc. sapiens) supplevi
fr. 88, 1 supplevi
Col. Iª, 1, 8 (φύcιν]) supplevi

Col. Iª, 6 sqq. cf. Plutarch. o. l. 27 [67 F]: ἡ παρρηcία δέχεται τὸ ἐπιδέξιον καὶ τὸ ἀcτεῖον, ἂν ἡ χάριc τὴν cεμνότητα cῴζῃ. 37 [74 D]: οὐθ' οἱ νουθετοῦντεc ἀcτείωc τὸ πικρὸν καὶ δηκτικὸν προcβαλόντεc ἀποτρέχουcιν etc.

ἀπὸ μὲν ἀστείας]
πᾶς [τίς] ποτε εὐνοῶν καὶ
συνετ[ῶς] κα[ὶ συν]εχῶς φι-
λοσοφῶν καὶ μέγας ἐν ἕ-
ξει καὶ ἀφιλόδοξος καὶ [δη-
μαγωγὸς ἥκιστα καὶ φθό-
νου καθαρὸς καὶ τὰ προσ-
όντα μόνον λέγων καὶ
μὴ συνεκφερόμενος,
ὥστε λοιδορεῖν ἢ πομπε[ύ-
ε[ιν] ἢ [κ]αταβάλλε[ιν ἢ] βλά-
πτ[ειν], μηδ' ἀσ[ε]λγε[ί]αις
κα[ὶ κολ]ακευτ[ι]καῖς χρώ|[μενος τέχναις.

Col. II μηδὲ]
γ[λ]ώ[σση]ς [ἀκ]ρ[ατ]ῆ[ς μηδὲ
μεμψ[ίμοι]ρος (οὐδὲ [γὰρ ἀνόη-
τος ὥστ[ε κ]ἂν [μι]κρά τ[ις
βλάψηι [θυμ]ωθῆναι) μη[δ'
ἐρεθιστὸς μηδὲ τραχὺς
μηδὲ πικρός. * ἀπὸ δὲ μο-
χθηρίας ὁ τοῖς ἐναντίοις
κεχρημένος. * εἰ δέ τις ἐ-
πιζητώιη, πότερον ὁ σο-

Col. I[b], 1, 3 (συνετ[ῶς), 12 (μηδ' ἀσ[ε]λγε[ί]αις), 13 supplevi
6—7 ΦΘΟΝΟΣ pap. -ου corr. A. H.

Col. II[a], 1—7 μηδὲ etc. sc. qui libere loquitur ex urbana indole 1—5 ([θυμ]ωθῆναι) supplevi

---

Col. II[a], 7 ἡ . . . . ἀληθὴς καὶ φιλικὴ παρρησία τοῖς ἁμαρτανομένοις ἐπιφύεται, σωτήριον ἔχουσα καὶ κηδεμονικὸν τὸ λυποῦν, ὥσπερ τὸ μέλι τὰ ἡλκωμένα δάκνουσα καὶ καθαίρουσα, . . . ὁ δὲ κόλαξ πρῶτον μὲν ἐνδείκνυται τὸ πικρὸς εἶναι etc. Plutarch. o. l. 17 [59 D]

φὸc εὐεπιφορώτερόc ἐcτιν]

εἰ μὲν πυνθάνο̣[ιτο, τί μᾶλλον ἡ̣[δ]έωc ποεῖ, φανερόν τι ζητεῖ· φανερὸν γὰρ ὅτι τὸ μ̣ὲν ὑπερηδέωc πράτ[τει], τ̣ὸ δ' ὡc ⟨μάλιcτα⟩ ἀηδῶc ὑπ̣ομένει καὶ καθάπερ ἀψίνθιον· * εἰ δὲ πότερον ποεῖ πλεοναζόντωc μᾶλλον, οὐ[δ]έτερον φήcο̣[μεν]· οὐ̣δ̣ὲ γα̣ρ ἀ[νάγκη προcάγειν πάντωc τ̣[ὴν <παρρηcίαν· * εἰ δέ, πότ̣[εροΝ οἴεται δεῖν

Col. III < π̣[ερὶ] μὲν οὖν το[ύτων > ἀπόχρη τα̣ λελεγμένα̣. [ζη]τουμένου δ', εἰ πα̣[ρ]αλλάξουcιν ἀλλήλων καὶ cοφοὶ κατὰ παρρηcίαν, ῥητέο̣ν̣, ὅτι τοιαῦται μὲν οὐκ ἔcονται διαφορ[α]ὶ περὶ

Col. II[b], 1 πυνθάνο̣[ι]|το sc. τιc 2—3 πο|εῖ sc. sapiens 5 (⟨μάλιcτα⟩), 10, 11 supplevi
Col. III[a], 3 supplevi

Col. II[b], 4 sqq. cf. Plutarch. o. l. 29 [69 EF]: ἐν τίcιν οὖν cφοδρὸν εἶναι δεῖ τὸν φίλον καὶ πότε τῷ τόνῳ χρῆcθαι τῆc παρρηcίαc; ὅταν ἡδονῆc ἢ ὀργῆc ἢ ὕβρεωc ἐπιλαβέcθαι φερομένηc οἱ καιροὶ παρακαλῶcιν ἢ κολοῦcαι φιλαργυρίαν ἢ ἀπροcεξίαν ἀναcχεῖν ἀνόητον etc. Cic. *de officiis* I, 38 6—7 cf. Philod. *de ira* col. XIV, 19—20 Wilke: καθάπερ ἐπὶ πόcιν ἀψινθίου.
Col. III[a], 1—2 cf. Plutarch. o. l. 17 [59 A]

καὶ κ]ạθάπερ ἐντ̣[έχνωc χοροδ̣[ι]δαcκαλούντ[ω]ν, > ἐν φιλ̣οcοφίαι· καὶ τ̣ὸ̣[ν] μὲν ἀκράχ̣ολον εἶναι κα[ὶ] κυνώδη πρὸc ἅπανταc, ὥc πάλιν ἄλλοι [τ]ινέc εἰcιν· τ[ὸ]ν δ' ἀεὶ βληχ̣ρόν· καὶ τὸν μὲν εὖ κατὰ πᾶ̣ν, τὸν δ' ἐλλε[ι]πόντωc κατά τι παρρηcιάζεcθαι. π̣άντεc γὰρ ὁμοίωc καὶ φιλοῦcι κατ' ἀξίαν̣ ἑκάcτου κ̣α̣ὶ̣ τὰc ἁμαρτίαc βλέπουcι καὶ τὰc διὰ παρρηcίαc]

Col. IV πρὸ[c cυγκεχυμ̣έ[νον ἢ πρὸc με]μειωμένον [ἢ] πρ[ὸc ἀνα]τεταμένον ἢ πρ̣ὸ̣[c ἄλ]λ̣ον αἰδημονέcτερον̣ [ἢ] δ̣' ἄλ[λον ἀτενέcτερο[ν ἐκ] πολλῶ̣ν διοίcουcιν ἀλλήλω̣ν τε καὶ ἑαυτῶν νῦν ἢ νῦν.

οἶδεν βαθυτέρω̣c [οἵα]c πρὸc ἑκάτε-

Col. III[b], 1 supplevi
Col. IV[a], 2 (-κεχυμέ[νον et πρὸc) supplevi 3 NCϽC dis.[a] .·Ͻϲ pap. -νον correxi 7 διοίcουcιν sc. libertate utentes
Col. IV[b], 1 οἶδεν sc. sapiens 2 ΘΥΤΕΡΟCΤ . C dis.[a] ΘΥΤΕΡC . . . . C pap. -θυτέρω̣c [οἵα]c supplevi

Col. III[b], 4—5 cf. Plutarch. o. l. 28 [69 C]: λέγεται . . καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς . . . . . παρρησίαν κυνικὴν καὶ λόγους τραχεῖς προσδεχόμενος.

ρον κοινότητας προσοί-
σο]ντα̣[ι] καὶ τελειω̣θέν-
τες· καὶ πάλιν οἶδ̣[ε]ν ⟨τίνες⟩ ἐξ
αὐλικωτέρων γονέ̣[ων
εἰσὶν ἢ ς̣υνετράφησάν τ̣[ι-
σιν οἳ παρρησίαν ἦγον ἐ-
πιεικῶς πρὸς τοὺς ταπει-
νο]τέρ̣ους· οἶδεν ⟨ἐξ⟩ ἴσ̣ου ἦ[ν
οἱ] πολ[λοὶ] καὶ τὴν γένε-
σιν ἔσχον καὶ τὴν ἐκ[τροφήν.

Col. V ὥστε θρασέω̣[ς παρρησίαι
χρήσο]ν̣ται πρὸ̣ς̣ [ἀργίας
κα]ὶ ἀ[να]βολ̣ά̣ς. [δι]ὸ ἀ[κρι-
βέστεροι πῶς ὑπά[ρξουσιν
ἐν σπάνει τῶν πρὸς [εὔνοι-
αν καὶ φιλίαν εὐθέτων >
γενηθέντε̣ς̣ καὶ παρ̣[ὰ τὴν
ἀπομίμ⟦ν⟧ης̣ι̣ν δὲ τὴν πο-
λυχρόνιον τῶν κ̣αθηγησα-
μένων; σφόδρ[α

κατὰ] τὸ καθηγεῖ[σθα]ι δ' ἢ [τὸ
κ̣[αθη]γήσασθαι ο[ὐ]δ̣[ὲν Κλε-
άν[θου]ς̣ οὐδὲ Μητ̣ρ[οδώ-
ρο[υ] δ̣ι̣οίσουσιν (ὁ γὰ̣ρ ἐ̣φεσ-

Col. IV^b^, 4, 5 (⟨τίνες⟩), 6, 10 (⟨ἐξ⟩ et ἦ[ν), 12 supplevi

Col. V^a^, 1—3 (excepto ἀ[κρι-) supplevi 1 ΘΑΡΣΕΩ. pap. θρασέω̣[ς correxi 3 δι]ὸ etc. arbitratur Philod. vulgares homines ac plebeios non posse meliores fieri et emendari, quippe qui diuturno exemplo paedagogorum eorumque institutione careant (cf. A. H.) 4 supplevi 8 ἀπομίμ⟦ν⟧ης̣ι̣ν scripsi

Col. V^b^, 1 (κατὰ]), 2—3 (ο[ὐ]δ̣[ὲν Κλε|άν[θου]ς̣), 4, 7 (πλείω]) supplevi

τηκὼς δαψιλεςτ[έ]ραι χ[ρ]ή-
ςεται δηλονότι) * καὶ πα-
ρὰ πλείω] χρόνον δὲ προςει-
ληφότες πλειόνων ἱςτο-
ρίαν τῶν οὐ προςε[ιλη-
φ[ότων π]εριτοττέρα[ι.

Col. VI δῆλον δὲ γέγονε ἐκ τῶν
εἰ]ρημέ[νων, ὅτι καθ' ἕκας-
το]ν ὁ μὲ[ν] μακρά, [ὁ δὲ μικρὰ
διοίς]ουc[ι]ν, ὥςπερ γ[υναι-
κὸς μειράκιον δια[φέρει
ἑκάςτο]τε καὶ νε[ανίς-
κων γέροντες ἅμ[α διοί-
ςουςιν. * κἂν ἦι δ' ὁ μ[ὲν ἀ-
ποφθεγματίας μᾶλ[λον,
ὡς Πολύ[α]ινόν φη[ςι] Μ[η-
τ]ρόδωρος, πολλάκι δὲ καὶ
παρυποδύνων ὁμιλίαι
μᾶλλον καὶ ποτιμώτερος,
ἔτι δ' ἀξιοπιςτότερο[ς
ἔ[ςτ]αι.

κἂν ὁ μὲν ἥκι[ς]τα
παρρηςία[ς] ἦι δεδεημέ-
νος, ὁ δὲ διὰ ταύτης ςεςω<ι>ς-

Col. V[b], 5 δαψιλεςτ[έ]ραι et 10 π]εριττοτέρα[ι sc. doctrina 10 subaudi χρήςονται

Col. VI[a], 1—6 (ἑκάςτο]τε), 7 (ἅμ[α), 15 supplevi 3 sq. ὁ μὲ[ν] ... [ὁ δὲ .... διοίς]ουςιν sc. sapientes libertate utentes 6 νε[ανίς]|κων et 7 διοί- suppl. Koerte

Col. VI[b], 3 ϹΕϹ.ƆϹ pap.

Col. VI[a], 6 sqq. Metrodori fr. 45 Koerte 8 sqq. cf. Cic. *de officiis* I, 29.

μένος, ὁ μὲν ἧττον, ὁ [δ]ὲ
μᾶλλον προςάγει τ[ι] δι'
ὃ] τέλειος ἐγ[έ]νετο. δι[ὸ
κ̣[α]ὶ Πολ[ύαι]νος οὐ πάν̣[υ
δε]δεη[μ]ένος οὐδὲ προς|[

Col. VII δ]ι̣ότι πρεςβύ-
τερος ἢ καθηγητὴς ἢ πα-
τὴ]ρ̣ οὐ δεῖ παρεμβάλλειν
κατα]φορὰς ὑπαρχούς̣[α]ς
μὲ]ν σοφοῖ̣[ς], καθάπερ τινὲς
κ]α̣ὶ ταύτας συνκ̣αταριθμοῦ-
σιν]. γέγονε δὲ ἐκ τῶν εἰρη-
μέ]νων [δῆ]λον, ὅτι καὶ κα-
θ' ἕκ]αςτο̣[ν] ὑπερέχοντας
ἄνδρας τε] καὶ δήμους | [νουθετέον.

καταφορὰς σοφι]ς̣τικὰς ἐ-
νίων̣ [πάντω]ς̣ παραλλά-
ξουςι[ν]· ἐ̣φα[ρ]μόςαι γὰρ
μόνον δεῖ τὰ π̣λ̣εῖςτ̣[α] τῶν
ε̣ἰρημένων ταῖς τοιαύ- >
H τ]α̣ις παρρηςίαις. ἔργον
δὲ τοὺς ἐπιτομικῶς ἐξ-
εργαζομένο[υ]ς πᾶν εἶ-
δος ἀκρειβοῦν ὡς τοὺς ἂν
ἐλλι[πῶς] ἕκαςτον ἐξοικο-
νο̣[μ]ο̣ῦ̣ντας, [πά]ν̣[τα τ]ρό-

Col. VI^{b}, 5, 6 (δ]), 7 (κ̣[α]ὶ) supplevi
Col. VII^{a}, 5 ἃ]ν A. H. 6, 10 (τε] et νουθετέον]) supplevi
Col. VII^{b}, 3 παραλλά|ξουςι[ν sc. praeceptores 9 ΑΚΡΕΙ . . . Ν dis.^{a} Α.ΡΕΙ◡ΕΙΝ sc. ἀ[κ]ρειβεῖν pap., correxi 10 supplevi 11—12 post τ]ρό|πον lacunae signum posui

πον† διατεθήcεται cοφὸc
ἀγόντων τ[ι]νῶ[ν] παρρηcί[αν

Col. VIII ποτὲ καὶ cοφὸc
πρὸ[c c]ọφόν· εἰ δ' ὁ [μὲ]ṿ cọφὸ[c
καὶ γινωcκόμενọ[c, τέ-
λειοc πρọ̀ç τέλειον ἀπ[αντᾶι
(ὅ τι τέ[λ]ẹιọ[c] καὶ ἀγνοούμ̣[ε-
νοc, καὶ τάχα γινωcκόμẹ-
νọc ῷ̣[c] cοφọ̀ç πρὸc ἀ[γ]νοού-
μεν[ο]ṿ καὶ φιλόcοφοc δὲ
καὶ φιλόλογοc). διότ[ι c]οφὸc
αἴνεcιν ἢ καταφορ̣[ὰ]c ὑπὲρ
αὑτοῦ λαμβ̣άνων

ἴcωc
δὲ ḳα[ὶ φιλ]οcτοργίαν ἔ-
χοντεc ἰδιωτικὴν ἢ θέ-
λοντεc ἔ[χ]ειν ἔνιοι παρρη-
cιάcαιντ' [ἂ]ν πρὸc αὐτόν.
ἂν μὲν οὖν οἱ cοφοὶ γινώc-
κωcιν ἀλλήλουc, ἡδέωc
ὑπομνηçθήcονται πρὸc
ἀλλήλωṿ ἐν οἷc διεcαφή-
cαμεν, ὡc καὶ ὑφ' ἑαυτῶν,
καὶ δή[ξον]ται δηγμὸ[ν

Col. VIIIᵃ, 2 πρὸ[c c]ọφὸν sc. libere loquitur 10 ΑΙΝЄΩΝ pap. -cιν scripsi

Col. VIIIᵇ ἴcωc etc. sc. sapiens liberius loquetur, quam alii vulgarem benevolentiam habentes dicendi libertate adversus aliquem uti possint (cf. A. H.)

Col. VIIIᵃ, 1 sqq. cf. cοφοὶ cοφοὺc cῴζουcιν, ἢν ὦcιν cοφοί *Tragic. graec. frgm.* N² p. 921, 422.

ἑαυτοὺϲ ̣τὸν ἠπιώτατον καὶ χάριν ε⟨ἰ⟩δήϲου[ϲι τῆϲ ὠφελίαϲ.]

Col. IX ἢ [μεγάλη]ṿ ἀϲθένειαν ἢ̣ πόṿ[ων ἀηδίαν] αὐτῷ̣[ι] παραπεπτ̣ω̣[κυῖα]ν καὶ τὰϲ αἰτίαϲ αἵ[ϲ παρε]λ̣ο̣γίϲθη ϲυνόψετ̣αι κἀκείνωι δείξει καὶ πεί[ϲ]ε̣ι, καὶ πολὺ δώϲει τοῦτ' αὐτ̣ὸ πρὸϲ ἐπ̣[ί]γνωϲιν τῆϲ ἀ̣λλήλῳν τελ[ει]ότητοϲ. οὐ

ἀλ-λ̣ὰ τῶι πολλὰ γίνεϲθαι καὶ παρὰ μεμπ[τ]ὰ̣ϲ αἰτίᾳϲ καὶ παρ' οὐ μεμπ̣τὰϲ ὑπολήψετ̣αι παρὰ μεμ̣πτ̣[ὰϲ τοῦτο] γεγ̣ονέναι. δ̣ιότι μὲν ϲοφὸϲ ο]ὔπω κατειληφώϲ, ὑπὸ δὲ κ̣οινοτήτων παραλογιϲθ̣είϲ†, ἂν δ' ὁ ἐπ̣ι̣τιμηθεὶϲ > παρυπονοῆ⟨ι⟩ ϲοφὸν εἶ̣ναι τὸν ὑπειληφọ́τα τọ̀ μὲν ἡμαρτηκέ[να]ι, μ[εμπτὴν κακολο[γεῖ αἰ]τίαν, α[ὐ]τὸν

Col. VIIIᵇ, 12 HCᑯ . . υᑯ . ϽTA pap. ἠπιώτα- scripsi dubitanter 14 supplevi

Col. IXᵃ, 1, 2 (πόṿ[ων) supplevi 2 αὐτῷ̣[ι sc. sapienti monito 4 ϲυνόψετ̣αι sc. sapiens monitor

Col. IXᵇ, 5 (τοῦτο]), 12 (μ[εμπτὴν) supplevi 9 lacunae signum posui 13 α[ὐ]τὸν sc. excusat

Col. X ἐα̣[ν] δὲ φιλόcοφοc ἢ φιλόλ[ο]γ̣οc, οὐ τῶν ὑπ' αὐτοῦ δέ, κατ[ὰ τοιοῦ]τ̣ο μέτ[ρ]ο̣ν παρρηcιάζηται πρὸc αὐτόν, οὐκ ὀργ[ιεῖτα]ι̣ μέν, ὡc ὁ Ζεὺc τῶ[ι] Καπανεῖ, τοὐναντίον δὲ γινώ̣cκων ταύτην [ο]ὖcα[ν] δίκ[η]ν τῶν ἀφρ̣[όνω]ν̣ καὶ μ̣[ὴ] τελείων ἀνέξεται, καθά]π̣ερ ὁ cω[

„ὥcπερ ἄνθρ]ωπο[c] οἴcων δὴ νῦν καὶ τὴν παρρηc̣[ί]αν;“ οὐκ ἐξερεῖ καὶ ἀποτ]ρέψει προcεπειπών· „οὐ μὴ ἐπ̣ὶ ταύτη⟨ι⟩c, ὥcπερ ὧν ἐν ἀνδράcιν, καὶ μειcοῦcαί με γινώcκουcιν“, ἀλλὰ καὶ ἀνέξεται καὶ ἀπ̣οδ̣έξεται τὴν εὔνοιαν, ἀφ' ἧc ὅ ποτ' ἐφαίνετο cυνφ[έ]ρον ὑπέδειξε, καὶ χάριν ἕ̣[ξ]ει κ̣α̣τὰ τ[οῦ]το καὶ ἀπολ̣[ο]γ̣ιεῖται δὲ πεῖcαι φιλό||[cοφον

**Col. X[a], ** 5 supplevi ὀργ[ιεῖτα]ι̣ sc. princeps vir 9 (μ̣[ὴ]), 10 supplevi

**Col. X[b], ** 1 ὥcπερ etc., verba sunt e tragico, ut vid., poeta desumpta (quibus sive Iupiter, sive aliud commentitium numen mulierum nonnullarum liberiora verba conqueritur, immo in eas se animadvertere velle ostendit) [A. H.] et ad principem virum monitum adplicata 4 ἀπο|[τ]ρέψει sc. libertatem dicendi ΑΠΟ|.ΡΕΨΑΙ pap., correxi

---

**Col. X[a], ** 6 cf. Eurip. *Phoenissae* 1179 sqq.

Col. XI πολλάκις δὲ καὶ παρ' ὑπόμνη-
c[ι]ṿ ἤ, [ὡc] φάν', ὑπεροχήν, >
ẹ[κ]φήνας διαβλέπειν τὰ
μẹγάλα, καὶ μὴ προχείρως
ἁμαρτήμ̣ατα νομίζειν,
τὰ μέcης προ⟦c⟧βάλλοντα
cọ[φὸν μὲν] οὐκ ἂν θαυμά-
c[ειε

τῶ̣ν δ̣' ị[δ]ιω-
τῶν, ἐὰν γονεῖc ὦcιν ἤ τι-
ṿạ τοιαύτην ἔχοντες
ἀṿαλογίαν, cύνπας ọ̔c-
τις προcέξει. καὶ διὰ τὸ πα-
ραδεδομένον ἔθος καὶ
διὰ τὴṿ ἄρρητον εὐχα-
ριcτίαṿ καὶ τιμὴν καὶ
μᾶλλον φιλήcει τὴ[ν] ẹὔ-
νοιαν καὶ π[αν]τὶ τρόπω[ι]
μ̣ẹταθήcει [τ]ὴν ὑπόλη-
ψ[ι]ṿ ἀπο[λογ]ọύμενος.

Col. XII παρὰ μέγα καὶ ὑπερβαί-
νων [ἄν]ουν περιφοράν.
ἐὰν δὲ μηδὲν μὲν ἐπι-

Col. XI[a], 3 ẹ[κ]φήνας etc. sc. vir genere clarus 6 προ⟦c⟧-βάλλοντα scripsi 8 supplevi
Col. XI[b], 1 supplevi 2 ὦcιν sc. monitores 5—6 ΠΑ¦ΡΑ-ΔΕΔΟΜΟ[Ε]ΝΟΝ pap.
Col. XII[a], 2 περιφορὰν sc. imperat.

Col. XI[a], 1 sqq. cf. Plutarch. o. l. 17 [59 E]: ἔπειτα δὲ τῶν μὲν ἀληθινῶν καὶ μεγάλων ἁμαρτημάτων οὐδὲν εἰδέναι προcποιούμενος οὐδὲ γιγνώcκειν, πρὸς δὲ τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἐκτὸς ἐλλείμματα δεινὸς ᾆξαι etc.

φέρωνται τῶν τοιούτων
(cυνοίδαcιν ἄλλο̣[ι τε] καὶ
ο̣ἰκέται), νὴ τὸν Δία λέγειν
μὲ]ν ἐάcε̣[ι] ποτ᾽ αὐτοὺc

ποή[c]ει δ᾽ αὐτοῖc φα-
γερόν, ὅτι [ν]ῦ̣ν περιφερό-
με̣νοc αὐτ[οὺ]c φέρει. „ἄ-
λ[υ]ποc γὰρ ὁ Μαίcων φρε-
ν]ο̣ύμενοc καὶ ἀπάγει τοῦ
χωρίου“. τῶν δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ
>καταcκευαc̣ομένω̣ν οὐ
πάνυ μὲν ἀν̣έξεται παρ-
ρηcίαc, οὔτ᾽ αὐ̣τὸc ἡδέωc
κ]α̣ταναρκ[ώ]μεν[οc] π̣[ρὸc] ἐ-
κ̣είνουc τ̣[ετ]ρ̣άφθαι [ὁμ]ο|[νοήcει.

Col. XIII

κα]ὶ κατα[φ]ρόνηcιν
ὑ]π̣οπτεύων κ[ατ᾽] ὀλίγον
φιλήcει] καὶ δι᾽ ἀ̣[γ]άπηc ἐ-
. . . .]οιc μεν[. . .] αὐτοὺc
κ̣αθ᾽ ὑπερβ̣ολὴν̣, ὅταν πρ[ο-
βάντεc [. . .]θη κ[. .] φωνα[
ἀνανεῶνται. * [τά]χα δὲ
καὶ ὑπ᾽ αἰcχύνηc περιcτή-
cεται τὸν cοφὸν καὶ τὴ[ν

Col. XII[a], 5 CYNOIΔC.CIN AΛΛω.KAN pap. cυνοίδαcιν ἄλ-λο̣[ι τε] καὶ scripsi dubitanter

Col. XII[b], 2, 4 supplevi 3—6 ἄλ[υ]ποc — χωρίου ex aliquo comico poeta, ut vid., desumpta 5 ЄΠΑΓЄΙ pap. 10—11 supplevi

Col. XIII[a], 2 ὑ]π̣οπτεύων sc. vir genere clarus 8—9 ΠЄΡΙ-CTH|CЄΘΑΙ pap.

Col. XII[b], 4 Μαίcων] cf. Robert, *Die Masken d. n. attisch. Komoedie,* Halle 1911.

παρὰ τοῖϲ ἄλλοιϲ φίλοιϲ ο[ἵ-
η]ϲ̣[ιν] π̣ρονοούμενοϲ καὶ
τὴ]ν ἀπομίμηϲιν φυλάτ-
των

καὶ μεγάλα
παρεϲχημ̣ένοϲ καὶ τῶι
γένει, καθ̣απερεὶ ϲυνβου-
λε]υτικὸν ποῆται τὸ τά-
γμα τῆϲ παρρηϲίαϲ, καὶ πε-
ρ[ὶ] π̣οιῶν πραγμάτων, οἷ-
Θ ον μ[ὴ] καταχαρίζεϲθαι
ῥαιδίωϲ παντάπαϲι μηδὲ
πιϲτεύειν προχείρωϲ, ἤ
τινοϲ τῶν τοιούτων· >
ἀνέξεται̣ [μ]ὲν καὶ τὸ κη-
δεμονικ̣[ὸ]ν ἐπαινέϲει.
διδάξει δ' [ὡ]ϲ ὀρθόν ἐϲτιν

Col. XIV ἐπὶ δὲ τὸν
βίον μὴ μεταφέρειν ἄλ-
λ' [ἢ ἀγα]θ̣ὸν ἀεὶ κ̣αὶ τῶν τοϲού-
τ[ωι κ]αταδεεϲτέρων καὶ
μνημονεύειν τίϲ ἐϲτι καὶ
τίνι λαλεῖ παραινέϲει. * τὰ
δ' ἀνάλογα χρὴ καὶ περὶ τοῦ
μεγάλου καὶ βαδίζοντοϲ
ἐ̣π̣ὶ̣ φι̣λ̣ο̣ϲ̣οφίαν ὑπολαμ-
βάνει⟨ν⟩. καὶ γὰρ οὗτοϲ τῶν >
μὲ]ν ἔξωθεν καταφρον[η-
τέον]

Col. XIII[b], 2 παρεϲχημένοϲ sc. sapiens
Col. XIV[a], 3 Λ. . . .⌒ΟΝ pap., supplevi 6 λαλεῖ sc. sapiens 10 supplevi

κα[ὶ
μετὰ πά[c]ηc δέξεται χά-
ριτος τὴṿ ὑπόμνηcιν, >
προβαλὼν ἃ προεί⟨ρη⟩ται πε-
ρὶ τῆc παρρηcίαc καὶ τῶν,
ὡc προcήκει, χ[ρ]ωμένων
αὐτῆι. * ζητουμ̣[έ]νων
τοίνυν ἐνίων κατὰ τὸν
τόπον, ἀφ' ἧc αἰτίαc γίνε-
ται, μεταβάντεc ἀπὸ τῶν
ἁδροτέρ[ω̣]ν ἐπ' ἐκ̣εῖνα, προc-
μένου[cι] τ̣ὸν ἀπ[αι]τοῦν|[τα

Col. XV λυποῦντα[ι,
ὅτι] τ̣ῶν ὑπονοουμένῳ[ν
ὑ̣π' ἄλλου γί̣[ν]εcθαι καὶ cυν-
β̣ήcεcθαι οὐθὲν νομίζου-
cιν ἐξ α[ὐ]τῶν εἶναι̣ [κα]ὶ γε-
νήcεcθαι. καλῶc δ' ἂν ἔχοι
καὶ καθ' ἕκαcτον ἐπελθεῖν.
καὶ τὸ τ[ῆ]c̣ ἁμαρτία[c] οὐ λυ-
πεῖ τοc[οῦ]τον αὐτοὺc [ὥ]c̣-
περ

τὴν ἀλήθει-
α]ν ὡ[c ἀ]κ̣ούειν, οὐ̣ [μόνον
ἐδεή̣[θ]ηcαν ἄλλων, [ἀ]λ̣-

Col. XIVᵇ, 4 supplevi
Col. XVᵃ, 8 (τ[ῆ]c̣), 9 ([ὥ]c̣-) supplevi
Col. XVᵇ, 1—2 supplevi 3 ἐδεη̣[θ]ηcαν sc. sapientes

Col. XVᵇ, 1 sqq. cf. Plutarch. o. l. 26 [67 E]: πλεύcαc (sc. Αἰcχί-νηc) δὲ δεῦρο πολλὴν θάλατταν, ὡc cυγγένοιτό coι διὰ φιλοcο-φίαc, ἠμέληται (haec Plutarchus inducit dicentem Platonem ad Dionysium Syracusanorum tyrannum); cf. ib. 29 [69].

λὰ δ', ἔφ[η], μηδὲν ἐξαμαρτάνε̣[ιν], τὸν δεύτερον > πλοῦ[ν] ἐπορεύθηcαν αὐτοὺc διορθώcαντεc· ἐκεῖ δὲ κα[ὶ] τὸ δυcκίνητον ἐνοχλεῖ, καὶ μηδὲ τῶν οἰ[κ]ε̣[ίων ἁμ̣αρτημάτων ἐπαιcθάνε̣cθαι, καὶ πρὸc ἄλλων μὲν ἐπιτιμώμενοι, τ[ὸ] νομίζειν ὡc ἐπὶ τὸν π̣[λ]ε̣ῖcτον οὐχ ἡ̣μα[ρτή]καcι.

Col. XVI ἀcτόχωc ἐντ[υχ]ὼν κατὰ τὴν παρρηcίαν, αὐτοὺc δὲ βέλτιcτ̣α γι[ν]ώcκονταc τὰ κα[θ' ἑ̣α̣[υ]τοὺc ἐν μηδενὶ τ̣[ίθηcιν. ἄλλοι δὲ καὶ cυνετωτάτουc ἑαυ̣τοὺc διαλα̣μβάνον̣τεc καὶ πραέωc μὲν α[ὐ]τοῖc ἐπιτιμῶcι κα̣ὶ πρὸc ἡδον]ήν· ὑπὸ δὲ τῶν ν[έ]ω̣ν τὰ πολλὰ πικρό[τ]ε̣ρ[ον] ἐ[πιπλ]ήττοντα[ι.

ἄχθοντα̣ι̣ [π]α̣ρρηcια̣ζομένων, * ὅτι οὐ λέγ[ο]υ̣cιν ἐξ ὅληc ψυχῆc, ἀ[λ-

---

Col. XV[b], 4 supplevi δ'? ἔφ[η] sc. Zeno 5 Platonis itinera in Siciliam laudat

Col. XVI[a], 2 ἐντ[υχ]ὼν sc. monitor 5 (τ̣[ίθηcιν), 10 (ν[έ]ω̣ν), 11 (πικρό[τ]ε̣ρ[ον]) supplevi

λ̣[ὰ] φαντασίαν ἐκκό̣πτον- τ̣[ε]ς, ὥς εἰσι δὴ φι̣λοπαρρη- σιά̣σται. [γε]νομένης δὲ τ[ῆ]ς ἐπιπ̣λήξεως, ἐλεγχό- με]νον ἔχουσι τὸ πλάσ- μ[α], καθάπερ τῶν ἀπευφη- μ[ι]σμοῦ χάριν συναρισ- τᾶ]ν βιαζομένων, ὅταν τ[. . . .]ρθωσιν. ἐν[ί]οτε δὲ π̣[α]ρακαλοῦσιν μὲν ου

Col. XVII ἀλλ᾽ ὅ-

τ]αν τὴν διάθε[σιν] αὐτ[ῶ]ν ἁμ]αρτωλὸν ἐπιβ[λέπ]ωσι, δ]άκνονται· * καὶ [κ]αθάπερ σ[οφ]ο̣ὺς ἰατροὺς ἐπὶ διαίρε- σιν παρακαλοῦντε̣ς ὅ̣ταν δῶσι τὸ ζμίλιον ν̣ο̣[σ]οῦ- σιν, οὕτως ὅταν ⟨τ⟩ο[ύ]τ̣ο̣ι̣⟨ς⟩ τ̣ὸ̣ δηκτικὸν ἐν ὄμματι γέ- νηται τῆς παρρησίας καὶ νομίζουσιν οὐθὲν ἁμάρτη- μα ποιήσειν, ἢ λήσεσθαι κ̣ᾶ̣ν̣ π̣ολλάκις ἡμαρτηκότας, παρακαλοῦσι νο[υ]θ̣ε̣τεῖν

Col. XVI[b], **11** supplevi
Col. XVII[a], 5, 8 supplevi 8 O.ɗυι pap.

Col. XVII[a], 7 cf. Plutarch. o. l. 17 [60B]: ὥσπερ οὖν εἴ τις ἀνθρώπου φύματα καὶ σύριγγας ἔχοντος ἰατρικῷ σμιλίῳ τὰς τρίχας τέμνοι etc.

οὐ δια-] λαμβάνο̣υ̣c[ι], κ̣αὶ μόνοιc καὶ κατὰ καιρὸν καὶ ἀπ’ εὐνοίαc καὶ πάντα προcφερομένουc ὅcα παρη⟨ι⟩ν[ο]ῦμεν. τότ̣ε δὲ διαλαμβάνοντεc ἔν τε τιμῆι προcεῖναι, δυcχεραίν̣ουcι. καὶ πρότερον μὲν βλέπουcιν τὴν ἐκ τῆc παρρηcίαc ὠφελίαν, τότε δὲ cυνχεόμενοι διὰ πολλὰc αἰτίαc οὐχ [ὁ]ρῶc̣ι[ν], ὡc ἔ̣νιοι διαπαίζ[ο]ν̣τεc, ἄ[λλ]ουc [ο]ὐ φέροντε[c.

Col. XVIII

τοῦτ[ο δ’] αἴτιον, ὅτι τῶ̣ι μὲν λαλεῖν ἐπιθυμίαc ἀντιτεινού̣c̣αc οὐκ ἔχουcιν, ὅθεν ἀκεραίωc λέγουc[ι] τὸ φαινόμεν[ον, τῶι δὲ πράττε[ι]ν̣ πικρῶc ἀμυττούcαc, ὥcτ’ ἐνμένε[ι]ν [ο]ἷc ἐπή⟨ι⟩νου̣ ἀδύνατον

οὐ cυν]φέρονταc ἀπο̣δέχοντ[α]ι, διὰ δὲ δοξοκ̣οπίαν λέγουcι μό-

Col. XVII[b], 1—2 supplevi 2 δια]λαμβάνο̣υ̣c[ι sc. moniti 7 τε nullam habet responsionem 13—14 qui in amicos argute et salse iocari quidem solent, at aliorum iocos et faceta dicta haud aequo animo patiuntur (A. H.)

Col. XVIII[a], 1 τοῦτ[ο supplevi

Col. XVIII[b], 1—2 supplevi

νον, ὡϲ ἂν „οὐκ ὠνούμενοι τοὺϲ λόγουϲ, ἀλλ' ἐκ βαθείαϲ α̣[ἰθ]έροϲ ἀμοχθεὶ λαμβάνοντεϲ“· ὅταν δὲ τὸ πολιοῦν κυ̣ιϲθῆ⟨ι⟩, πηδῶϲ[ι]ν̣, ἀδυνατοῦντεϲ ἐφ' ἑαυτῶν τὸ πλάϲμα τηρεῖν. ἐνίοτε δὲ κἀκείνουϲ μὲν δεόντωϲ νο̣[υ]θετεῖϲθ[αι] νομ̣[ί]ζ̣ουϲιν, ἑαυτοὺϲ δὲ πα̣[ρὰ] λόγον ο̣ὐ̣χ ἡμαρ̣τηκ̣όταϲ.

Col. XIX πρὸϲ ὧι φαϲι μ[έμ]φεϲθ̣[αι], κα̣ὶ ο̣ὐχὶ τῆι παρρηϲία[ι] κοινῶϲ· καὶ τὸ ϲυ̣νφέρον ὁρῶϲι]ν̣ αὐτοὶ διατραν̣ῶϲ, [μᾶλλον δ' ἔ]τι βλέπουϲιν. * δ̣ιὰ τί μᾶλλον ἔτ' ἐπι[τηδει]ο̣τεροι πρὸϲ τὸ παρρη̣[ϲιά]ζειν εἰϲίν; ἢ δ⟨ιὰ τὸ⟩ ο̣ἴεϲθαι [ἄλλω]ν ϲυνετώτεροι, νομ̣ίζου[ϲ]ι̣ν αὐτοῖϲ εἶναι παρρηϲία[ϲ] μέ-

Col. XIX[a], 4—5 (-λον δ']), 8 (δ⟨ιὰ τὸ⟩), 10—11, 12 supplevi

Col. XVIII[b], 4—7 Euripidis fr. 978 N[2]: εἰ δ' ἦϲαν ἀνθρώποιϲιν ὠνητοὶ λόγοι, | οὐδεὶϲ ἂν αὑτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο· | νῦν δ', ἐκ βαθείαϲ γὰρ πάρεϲτιν αἰθέροϲ | λαβεῖν ἀμοχθί, etc. cf. Anonym. V. Herc.[1] IX 94: παρὰ ποιητικῆϲ παραλαβὼν καὶ ῥητορικῆϲ καὶ γεωμετρίαϲ, ἔ[τι δὲ] ἀϲτρολογίαϲ καὶ μουϲικῆϲ, ἀλλοτρίοιϲ ἑ[αυτὸ]ν πτεροῖϲ [κο]λοιοῦ [δίκη]ν κεκόϲμηκεν· κα[τὰ γ]ὰρ Εὐριπίδην [ἐκ βα]θείαϲ αἰθέροϲ λαβεῖν [ἀμοχ]θεὶ πάρεϲτιν τὰ [μὴ ὄντ]α, πίϲτειϲ ὅταν [λάβ]ωμεν. vide et Plutarch. *de se ipsum citra invidiam laudando* 1 [539 B].

ροc] πρὸc ἄλλουc ἐπιτιμῶ-
cι [καὶ] ν̣ωθροτέρ̣[ουc ἐπ]εί[γουcι.

νου-]
θετεῖν ἄλλουc, τὸ δ' αὐτὸν ἄ-
ξ̣ια ποιε[ῖ]ν ἐπιπλήξεωc, ἀ-
δοξίαν κ̣αὶ κατάγνω[c]ιν.
κ]αὶ φιλικὸν ἔργον ἐ̣π̣ι̣[τ]η-
δεύειν ο̣ἰόμενοι χαίρο̣υ-
c]ι, νουθετούμενοι δ' ο̣ὐ̣[θ]έν,
καὶ τῶν ἁμαρτημάτων̣
ἐκτὸc εἶναι· μ̣ὴ γὰρ ἂν βλ̣έ̣-
πειν καὶ μετ[α]τ̣ι̣θέναι τ̣ῶν
ἄ]λλων τ̣ό̣τ' ἐ[φ' ἑ]αυτ̣[οὺc

Col. XX π̣ῶ̣[c ἐπιγιγνώcκοντεc
ἐξ] αὐτῶν cυν̣[ε]τωτέρουc
τινὰc εἶναι καὶ [δὴ] κ̣αὶ κ[α]θ̣η-
γητὰc ἐξ αὐτῶ[ν παρρηcί-
αν οὐ φο̣ρ̣[οῦ]cιν; [δι]ό[τι] νομί-
ζουcιν ἐν τοῖc κατὰ πρ̣όβλη-
μα λόγοιc ὑπερέχεcθαι μ̣ό-
νον, ἐν δὲ τῆι διαθέcει κ̣[α]ὶ
τῶι cυνορᾶν τὰ κρείττω
κ̣αὶ μάλιcτα τ̣ὰν τῶ[ι] βίωι,
πολὺ βελτείουc ἑαυτοὺc ὑ-
πάρχειν· ∗ ἐ[ν]ίο̣τε δὲ κατ̣[ὰ

καὶ παν̣πόλλωι δια-
φέρειν αὐτοὺc νομίζου-

Col. XIX[b] νου]θετεῖν subaudi: minime advertunt
Col. XX[a], 1, 5, 12 supplevi

ϲιν· ὥϲ Τιμοκράτηϲ καὶ φιλεῖν ἔφη τọ[ν ἀδ]ελφὸν ὥϲ οὐδεὶϲ καὶ μιϲεῖν ὡϲ̣ οὐδείϲ. πολλὰ γὰρ ἐκ τῶν ἐναντίων πάϲχουϲι καὶ πράττουϲι αἱ̣ τοῦ ϲυ̣νφέροντοϲ ἀδιαλόγιϲτọι ψυχαί, * καὶ διειλημμένω̣ϲ ➤ μ̣ὲν ἔϲτιν ὅτε̣ δοξά[ζ]ουϲι]ν εἶναι φρονιμώτε[ρ]ọι̣, ạδιαλήπτω[ϲ] δὲ

Col. XXI πολλάκιϲ δὲ καὶ ϲυνχυθέντεϲ ὑπὸ τῆϲ ἐπιτιμήϲεωϲ ọὐ βλέπουϲι τὴν φρọ́ν̣[ηϲι]ν· ποτὲ δὲ παραλελογ̣[ί]ϲθαι νομίζουϲιν αὐτοὺϲ ο[ὐ]χ̣ ἡ̣μαρτηκόϲιν ἐπιτιμῶνταϲ ἢ παρεωρακέναι τι τῶν̣ καὶ ϲοφ[ῶ]ι παρο[ρ]ωμένων, ἢ ϲυνετωτέρουϲ μὲν εἶνα[ι], μὴ φιλεῖν δέ, ἢ μιϲεῖν ἢ φθ̣ονεῖν ἢ ϲυν

ὥ̣[ϲπ]ερ κολούειν̣ κ̣αὶ θερ]απεύε[ιν] καὶ τῶν ἄλλων

Col. XX[b]**, 13 supplevi**
Col. XXI[a]**, 4 supplevi**

Col. XX[b]**,** 3 sqq. cf. Philod. *de ira* XII, 9 sqq. Wilke: οὐ μὴ̣ν̣ [ἀλ]|λ' ἐ̣[ν]ί[ο]τε καὶ παρạ̀ πολ̣[ὺ] | ϲυμβάλλουϲιν ἰϲχυρ[ο]|τέρ̣[οι]ϲ (οὐ γὰρ ἐᾶ̣ι διακ[ρί]νειν ὁ θυμόϲ), ὡϲ καὶ Τ[ι]|μοκράτην φηϲὶν ὁ Μη|τρό[δω]ροϲ τῶι πρεϲβυτάτωι τ̣ῶν ἀδελφῶν Μ[εν]|τορίδηι, Usener o. l. 124, 2 Metrod. fr. 30 Koerte

ἐπ[ι]φέρειν [τ]ι τῶν ἐκ τῆc παρρηcίαc καλῶν. οὐδέν τε περᾶ[ναι] τὸ cυνετωτέρ[ουc καλ]εῖcθα[ι] καὶ cοφοὺc τοὺc νου[θ]ετο[ῦ]νταc πρὸc τὸ μὴ δάκνεc[θαι], τῶν δ[έ] τινων ἀποcπωμένουc, [ο]ἷ[ον] καὶ ἐ[πι]θυμίαι πονηραὶ κ[αὶ] γλυκύτητε[c

. . . .

. . . . διὰ τί] τὸ τῶν γυ[ναικῶν γένοc οὐχ ἡδέ|ωc τὴν παρρηcίαν προcδέχεται;

Col. XXII καὶ] μᾶλλον ὑ[π]ολαμ[βά]ν[ο]υcιν ὀνειδίζεcθαι καὶ [μᾶλ]λον ὑπὸ τῆc ἀδοξίαc θλίβον[τ]αι καὶ μᾶλλον ὑπονοοῦcιν πονηρὰ περὶ τῶν νουθετούντων καὶ καθόλου πάντα, δι' ἅ τινεc δάκνονται, μᾶλλ[ο]ν ἔχουcιν χειμάζοντα, * καὶ θραcύτεραι δ' εἰcὶ κα[ὶ] χαυν[ό]τεραι καὶ φιλοδο|[ξότεραι.

καὶ ἀξιοῦcι] τὴν τῆc φύ[cεωc] ἀcθένειαν ἐλεεῖcθαι καὶ cυγγνώμηc τυγχάνειν καὶ μὴ προπηλακίζεcθαι πρ[ὸ]c τῶν ἰcχυροτέ-

---

Col. XXI[b], 5 (καλ]εῖ-), 9 ([ο]ἷ[ον]), 12—14 supplevi
Col. XXII[a], 1 supplevi 7 TINOC pap., correxi
Col. XXII[b], 1, 11, 15 supplevi

ρων ἐξεπί[τη]δ̣εc. ὅ[θε]ν καὶ ταχέωc̣ ἐπὶ τ[ὰ] δ̣άκρυα καταντῶcιν, ἀπὸ καταφρογήcεωc ˩ἐπικ[ό]π̣τεcθαι νομίζουcαι. διὰ τί, τῶν ἄλλων ἐπ' ἴcηc ἐχόντων, ἧττον φο̣ροῦc̣[ι]ν ⟨οἱ κ⟩αὶ ταῖc περιουcίαιc κα[ὶ] ταῖc δόξαιc λ̣α̣μπ[ρ]οί; δ[ι]ότι νομίζουc[ι] τ̣οὺc εὐτυχ[ε]c̣τέρου[c] καὶ > φ̣ρονιμωτέ̣ρ̣[ουc κα]ὶ δυc|[χεραίνεcθαι καὶ μιcεῖcθαι.

Col. XXIII ἐ]ξελέγχονταc̣ [ο]ὐχ ἡδέω[c προcδέχονται, [ὅτι] διὰ φθόνον πολλοὺc ἐπιτ̣[ι]μᾶν ἑαυ̣τοῖc νομίζουcι, [κ]αὶ cυνειθιcμένο̣ι̣ ε̣[ἰ]cί πωc [ὑ]πὸ πάντων πρὸc χάριν ὁμιλεῖcθαι· δ[ι]όπερ αὐτοὺ̣c κινεῖ καὶ τὸ παράλ̣ο̣γον

ἀπο̣ρήcειν, ὃ φ[ο]β̣ο̣ύμενοί τινεc ὑποφέρουcι παρρηcίαν. * κα̣ὶ διὰ τὴν ἐπιφάνειαν δὲ τού[τ]ου καὶ τὰc ἁμαρτίαc ἀοράτο]υc αὐτῶν γενομ[ένας βλ[έπ]ειν ὑπολαμβά̣νουcι μᾶλλον καὶ φιλοδοξεῖν τοὺc ἀν[υ]ποcτόλωc ὁμιλοῦνταc ὑπονοοῦcιν, ἵνα καλῶνται παρρηcιάcται, καὶ πα[ρ'] ὕβ]ριν ἡγο̣[ῦ]ντα[ι] τὸ τοιοῦτο

Col. XXIII[b], 5, 12, 13 (βαcιλε̣[ῖc διὰ τὸ]), 14 (οὐχ — τρέψονται) supplevi

καὶ ἀτιμ[ί]αν ἑαυτῶν. οἱ δὲ βασιλε[ῖc διὰ τὸ] καθόλου δύν[αcθ]αι π[ρὸ]c το[ὺ]c [ε]ἰρημένο[υc | οὐχ ἡδέωc τρέψονται.

Col. XXIV κ]αὶ τὴν ἐπι-τ[ί]μηcιν ἀ[ν]υποταξίαν ἡ-γ]οῦνται. θέ[λ]ουc[ι δ]ὲ καὶ νο-μίζουcι cυνφέρειν ἄρχειν πάντων κ[α]ὶ πά[ν]τα [δ'] αὐ-τοῖc ἐναπ[ερείδε]cθ[αι] καὶ ὑποτετάχθαι. * διὰ τί μᾶλ-λον οἱ πρεcβύτεροι δυcχε-ραίνουcιν; * ὅτι cυνετωτέ-ρουc οἴοντ[α]ι διὰ τὸν χρόνο[ν ἑαυτοὺc καὶ νομίζουcιν ἀπ[ὸ καταφρονήcεωc τῆc ἀcθε-νείαc ἐπὶ τὴν παρρηcίαν τι-ν[ὰ]c ἔρχεcθαι καὶ μεγάλην | [ὕβριν.

ἁ[μαρ]τάν[ο]υcι, καὶ θ[αυ]μαζ[ό-μενοι καὶ τιμώμενοι πα-ρὰ τοῖc πλ[ε]ίοcι παράδοξον ἡγοῦνται τὸ πρόc τινων ἐ-πι[τιμ]η[θῆναι], καὶ καταξ[ιού-

---

Col. XXIVᵃ, 6, 14 (ὕβριν]) supplevi
Col. XXIVᵇ, 1 (ἁ[μαρ]τάν[ο]υcι), 5 supplevi

Col. XXIVᵇ, 5 sqq. cf. Plutarch. *an seni respublica gerenda sit* et praecipue verba (10 [789E]): καθάπερ ὁ νόμοc τὸ διάδημα καὶ τὸν cτέφανον, οὕτω τὴν πολιὰν ἡ φύcιc ἔντιμον ἡγεμονικοῦ cύμβολον ἀξιώματοc ἐπιτίθηcι· καὶ τὸ 'γέραc' οἶμαι καὶ τὸ 'γεραίρειν' ὄνομα cεμνὸν ἀπὸ τῶν γερόντων γενόμενον διαμένει, etc.

μενόν τ[ι]νων τὸ γῆ̣ρας θ[ε-ωροῦντε[c] εὐλαβοῦνται μὴ τούτων ἀποστερῶνται̣ K̲ φανέντες ἀνάξιοι. καὶ τὸ „δὶς παῖδες ο̣ἱ γέροντες" ὑ-ποδῦνον αὐτοὺς νύ̣[τ]τει, φοβουμέν̣ους μ̣ὴ [τοῖς] ἤθεσ[ι

Col. XXIV[b]**,** 7 sqq. cf. Philem. (fr. 147 K.): Μὴ νουθέτει γέρονθ' ἁμαρτάνοντά τι· | δένδρον παλαιὸν μεταφυτεύειν δύσκολον. quare γεροντοδιδάσκαλος dicebatur, qui in re intempestiva frustra operam poneret; cf. et Diogenis illud: νεκρὸν ἰατρεύειν καὶ γέροντα νουθετεῖν ταὐτὸν εἶναι. 10 cf. Aristoph. *Nub.* 1417, etc.

APPENDIX

Tab. I fr. 2

ὀρ-]
γίζεcθ[αι] καὶ μ[ὴ πείθειν
καὶ μηδὲ φιλ[εῖν] ἢ c[τέργειν
ἀλλὰ κολακ[εύειν

Tab. II fr. 6

περὶ [
τῶν βυβλίων μὴ κ[
θεῖν, πρὸς οἷc τε γὰρ εὐ[
.]ωc εἰ κ[αὶ] μ[ά]λιcτα ταύτ[ηι
κέχρηνται, Λεοντέα καὶ
Ἰδομενέα καὶ Πυθοκλέα
καὶ Ἕρμαρχον καὶ .ωc.[
χόμενοι παντοδαπ[ῶc πρὸc
αὐτοὺ[c . . . . . .]θοαν[
μενου[

ib. fr. 8

Η̄

ⅽ[
φοβ[ηθήc]εται [
ἐπιλόγιον [ἀ]νά[γ]εcθαι τὰ
ἀλλ[ότ]ρ[ι]α [ποι]εῖ κα[ὶ] ο[

Tab. II fr. 6 nuperrime designavit Alphonsus Cozzi
7 ΔΩCΚ Crönert ^ΩCJ pap. 9 ΘΟΑΝΝ Crönert

Tab. II, fr. 6. Crönert o. l. 623

con[.....δι]όπερ[
ἀλλ[.......]διọ[
αὐτὰc [...... μέγ]εθ[οc λέ-
ληθεν[.... πρ]ὸc αὐτῷ[ν ὀφλιc-
κάνει[......] ἥμαρτ[εν ὥc τι-
ναc ὑ[βρίζειν

ib. D καὶ τὴν [τοῦ βίου
cωτη]ρίαν προβ[εβληκό-
τεc

....

.... κα]ὶ τὴν ὅλην φευξό-
μεθα cυμ]βίωcιν ἀπὸ τῶν
ὅλων βυ]βλίων τεκμαιρό-
μενοι], παραπληcίωc δ' οὐ

Tab. III, F δι]ά τε τὴν [ἀρετ]ὴν
προcφέρε[τ]αι καὶ [διὰ] τὴν
δ[ύναμι]ν

....

καὶ παρὰ τῶν ἔξωθεν
περι]cτάcειc

ib. G ἐπὶ πολ-
λῶν ἢ πάντων ἐξελ[έ]γ[ξ]ει
καὶ τοὺc ἁ[παλοὺc] καὶ

ib. H οὐ μέντοι τῶν τυ[χόντων] ⟨μόνον⟩
ἀλλὰ καὶ cτεργόν[των αὐ-
τοὺc καὶ cυνετῶν

Tab. IV, I ὅτε δὲ πρ[ῶ]τον
δακὼν διὰ τῆc ἐπιṭ[ι]μή-

cεωc ἐ[π]ὶ τὸν ἔπαιν[ον] ἥ-
ξει καὶ καθά[περ ἀ]ναλ̣[ή]ψε-
τ]α̣[ι

post fragm. 15:

λω[
I μόνον[
προcδεχ[/4 ὀρθῶc/5 .]ων επ̣/6 ζουcιν/7 κ[αὶ]
διότ[ι/8 τοcωcυ/9 . . . οαιτ[

ib. J ἐξανιcτάμενον, οὐ̣-
δὲ c̣[οβ]αρῶc ἐπενγελῶντα
τ̣ὰc ἀcθενείαc [.]κ[. . .]ον οἰό-
με[ν]ον, ὅτι πολ[λοῖ]c ὑ[πά]ρχ̣[ει

Tab. V extrem. fragm.

βού[λεται μὲν δ]ιὰ φ[ιλίαc | νουθετεῖν

Tab. VIII, L

τῶ]ν
προcηκ[όντων τὰc ἔχθραc] καὶ
τὰc δια[φορὰ]c ἵνα διορ-
θῶcι

ἀ-
νι[έ]ντεc αὐ[τῶ]ν [ἐ]πιθυ-
μίαc καὶ μ[ανίαc

Tab. XII, M

πρὸc ἐρεθιc[μὸν] πολλάκιc
κ]αὶ πρὸc [ἡδονὴν με]τ[ρίωc
μ̣ένωcι κ̣[α]θ' ἑκάτερον
τῶ]ν̣ εἰρημ[ένω]ν̣ κ[α]ὶ περὶ
τοὺc ἄκρουc [ἰα]τροὺc [δ]ιά-
π]τωcιc γίνεται

ib. extrem. fragm.

..]υς παρ[εμπ]ίπτειν κα[ὶ
πίνο]ντας ἐλλέβορ[ον μὴ εἶναι
ἑτέ]ροις καταγε[λάστους·
κα]τατυχὼν μὲν ὑπὲρ [
....[ς ἔσται πεπο[ιθ]ὼς
.....[ν, ἀποτυχὼ[ν δὲ] διὰ
τὴ]ν παρρησίαν

Tab. XIV, extrem. fragm.

δ[....]σας ἱστορίαι διά τ'
ἄλλ[α]ς αἰτίας καὶ παρὰ τὸ[ν
χ[ρ]όνον· διὸ καὶ πρὸς Π[ολύ-
αινον Ἐπίκουρος κανό[νος
ἅπ[α]ντος [...]θ[....]φ[
διὰ τὸν χρόνο[ν ...]ερ[
περὶ αὐτῶν ως τι[.]ας
διαφέρουσι παρρη[σι]άζεσ-
θαι πρὸς τοὺς μὴ ποιοῦν-
τας *

Tab. XII, extrem. fragm. 2 cf. Plutarch. o. l. 11 [55 B]: ἤ τινα ἐλλέβοραν ἐκπιεῖν, etc.

Tab. XIV, extrem. fragm. Crönert o. l. 622.

INDEX VOCABULORUM